XII. évfolyam, 14. szám
1956 április 5.
Ára 70 fillér

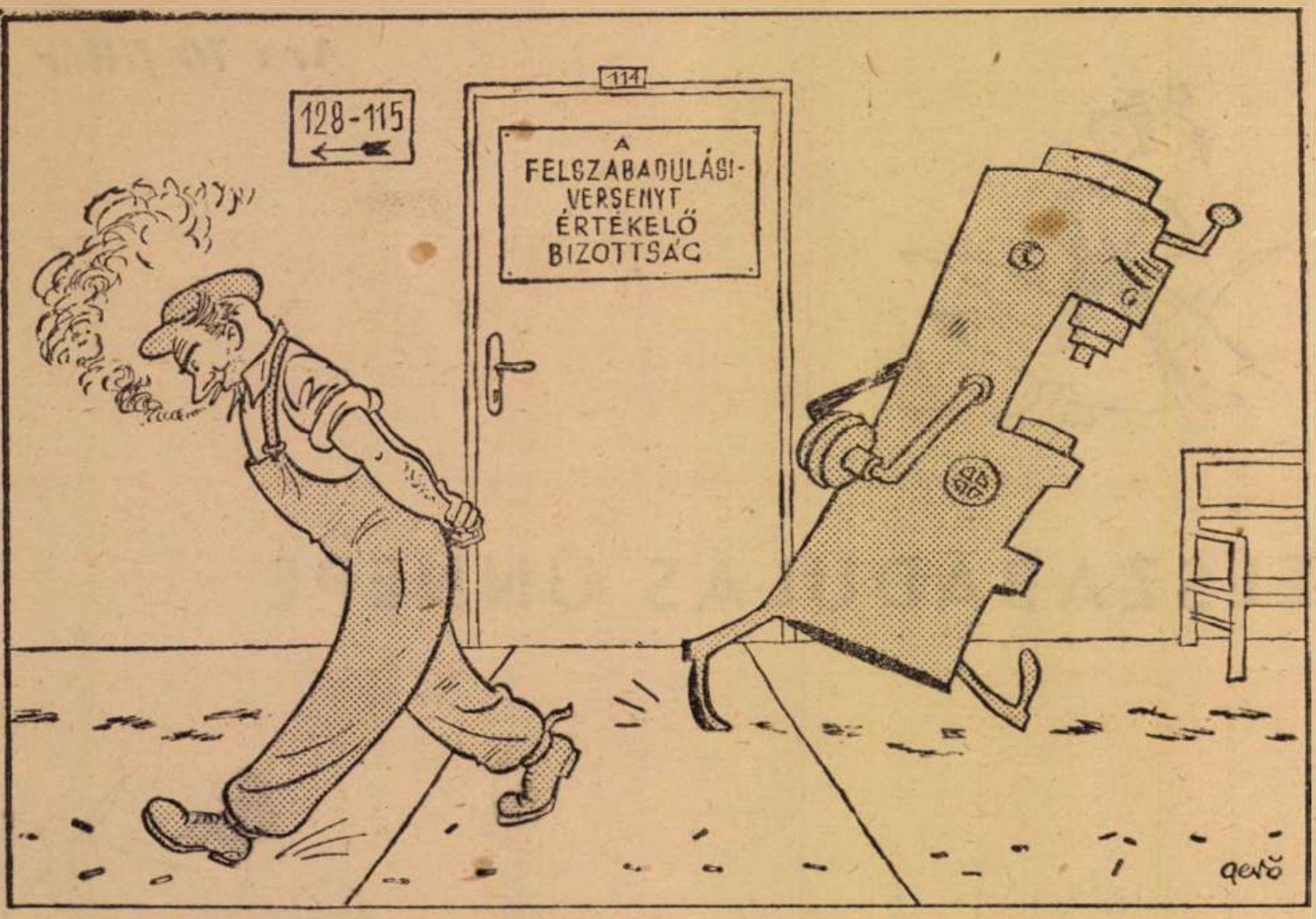
Ludas Matyi

ÁPRILIS 4 A FELSZABADULÁS ÜNNEPE

– Mire vártok lelkem?
– A reggeli zenés ébresztőre, néni!

EREDMÉNYHIRDETÉS ELŐTT

A szaki és gépe.

Igen tisztelt művész uram,

elnézését kérem a zaklatásért, de igen szeretném, ha meghallgatna, mivel módfelett fontos közlendőim vannak.

Igen, igen, tudom nagyrabecsült művész uram. Ön most erre azt feleli, hogy hiszen tegnap volt alkalmam, hiszen személyesen kopogott be az ablakomon, be is nézett hozzám, várt is egy lélegzetnyi ideig, hát akkor miért nem közöltem mindjárt, személyesen a mondanivalómat? Nos kérem, bevallom őszintén: zavarban voltam. Aztán — de meg ne haragudjék érte: — egy percig azt se tudtam biztosan, kihez is van szerencsém. Bocsánat, de képzelje csak magát az én helyembe, művész uram. Ülök az asztalnál, ugye, bevilágít a szürke égbolt, én verem a gépet, kopott a szalag, szürkék a gondolatok. És akkor egyszerre, váratlanul bekopog valaki az ablakon. Egy maroknyi szín, pihegő, tarka élet, öklömnyi tavasz. Ön, művész uram. Ott áll a párkányon, csőrét hetykén félrevágja, hunyorít és nevet. Igen, reszkető torokkal, hullámzó beggyel kacag a zavaromon. Aztán ránt egyet a szárnyán, odapöttyenti jogos kritikáját a bádogra, rebben egyet, röppen egyet, s már nincs is sehol, elnyelte a szürkeség.

Ezek után újra felteszem a kérdést: csodálható-e zavarom? Percekig meredten kapaszkodtam a függönybe, s lestem visszajön-e, megkoppantja-e újra az üveget, hogy megpillanthatom-e még egyszer egy szemvillanásra. Nem jött vissza.

Kérem, művész uram, madártani ismereteim sajnálatos módon gyatrák, aligha lépik át a keresztrejtvény-műveltség alacsony mércéjét. Így aztán nem állapíthattam meg hirtelenjében minő család mely sarját tisztelhetem önben. Nem vezetett nyomra a torkán rozsdálló foltocska, a szárnyak barnája és piciny csőrének enyhén hajlott mivolta sem. Csak később, ahogy magam elé idéztem bohó bölcsességet sugárzó tekintetét, ahogy visszagondoltam szigorú önfegyelmére, mely — gyenge hangszálai védelmében — megtiltotta, hogy a zord koratavaszi szélben csőrt és torkot nyisson rám ... csak később jöttem rá, hogy ön, csakis ön az a drága, ezüstfuvolás művész, ki nyári éjszakákon zengi világgá túlcsordult szívének boldogságát.

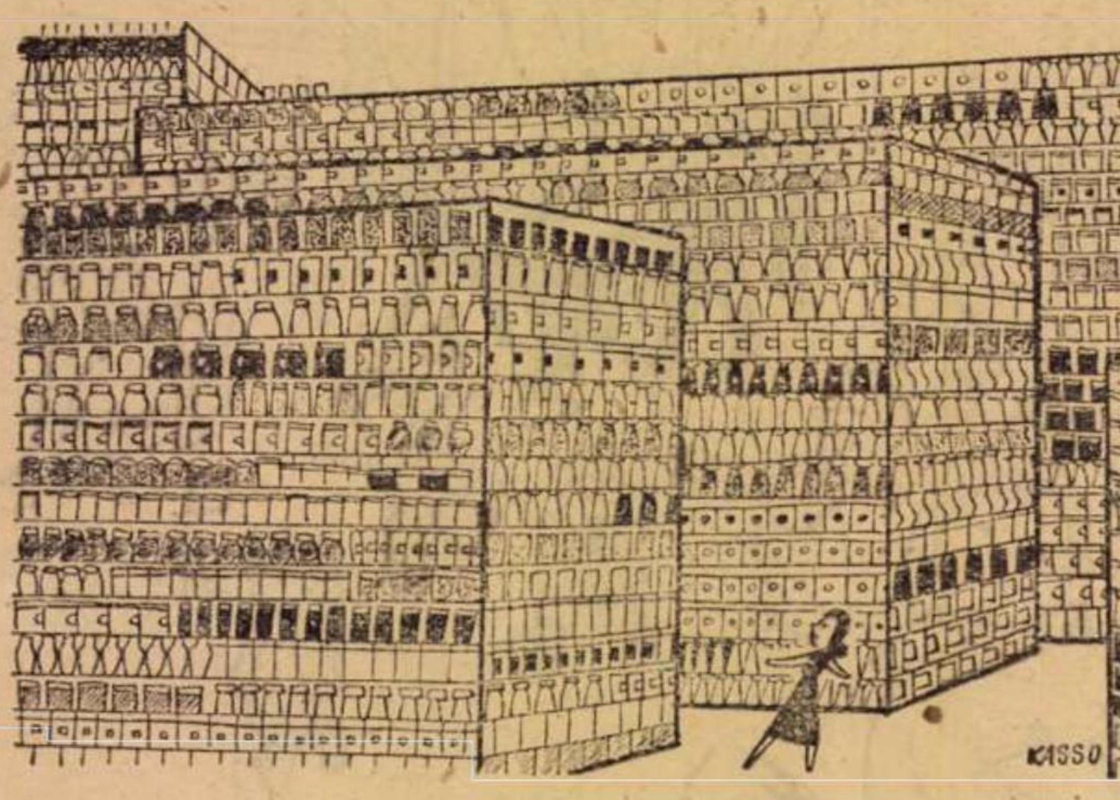
Igen tisztelt művész uram. Mindezen tétova szókkal csak azért bátorkodtam zavarni, hogy közöljem: ... párkányomon tegnap dél óta egy hajában főtt krumpli, két kanál tejberizs és némi szalonnabőrke várja nagybecsű visszatérését.

Ha már többet nem tehetek a művészetért ... kérem fogadja szívesen.

Peterdi Pál

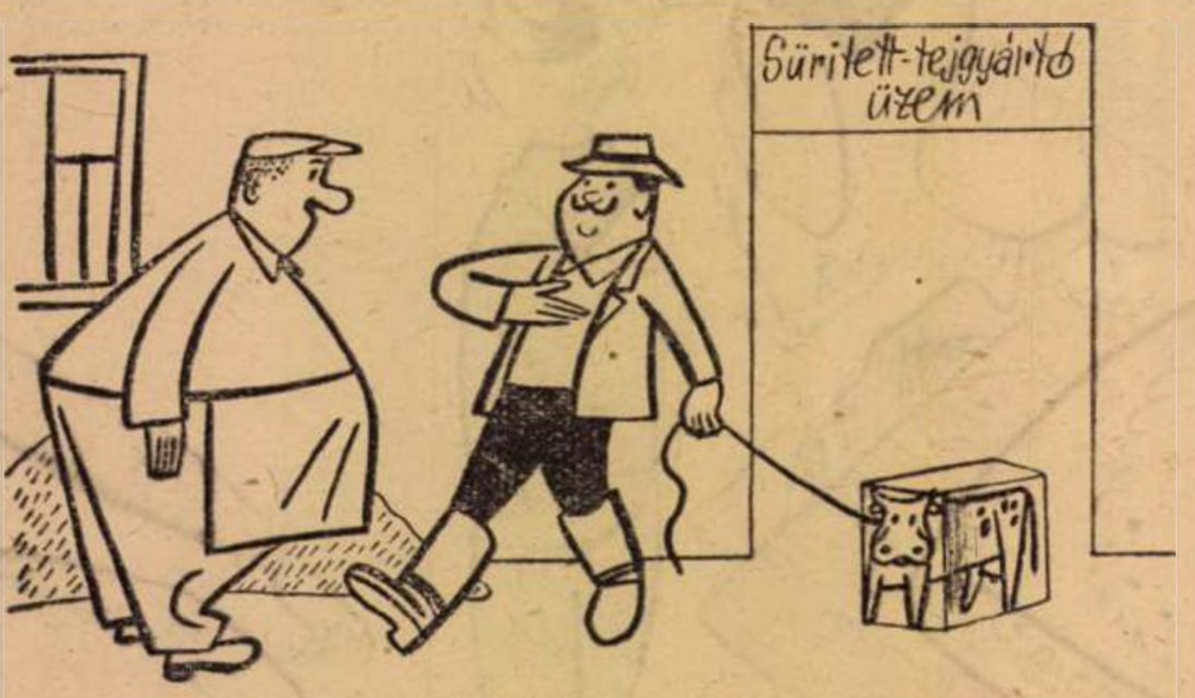
Látogatás az Alföldi Kecskeméti Konzervgyárban

A konzervraktárban

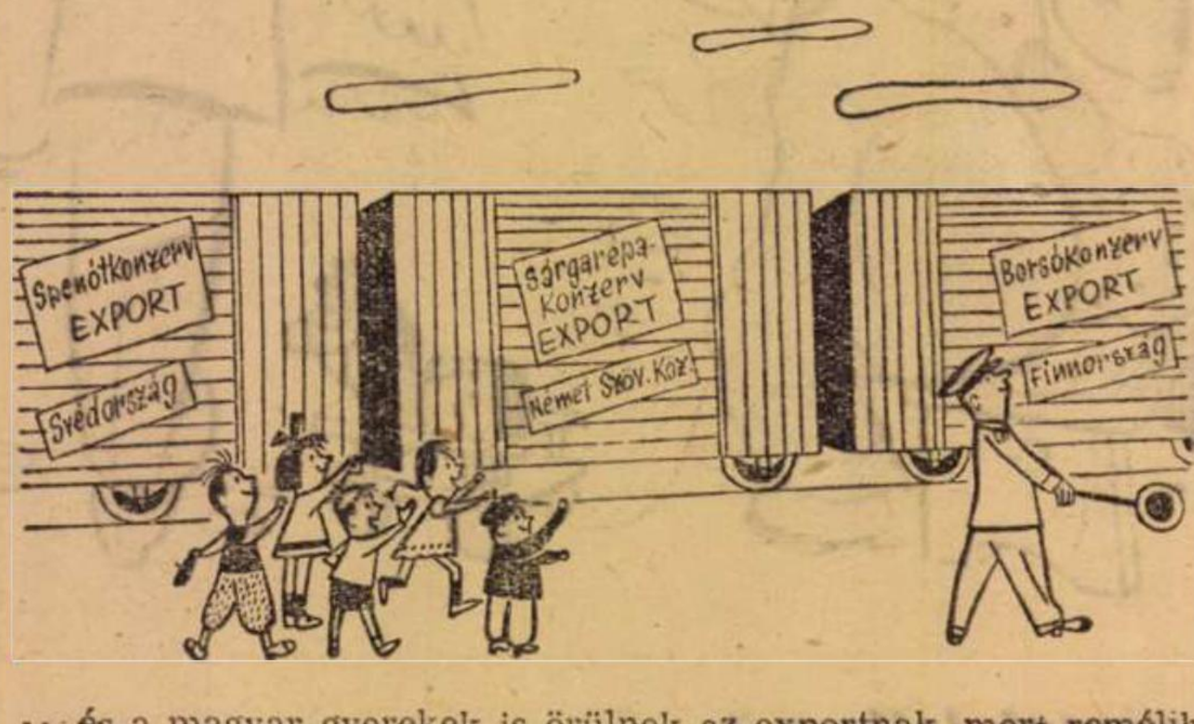
Háziasszony: Jaj, de gyönyörű spejz!

Ahogy rajzolónk elképzeli

— Sűrített tehén. Belőle készül a sűrített tej ...

A konzerveknek nagy sikerük van külföldön...

... és a magyar gyerekek is örülnek az exportnak, mert remélik, hogy kevesebb főzeléket kell majd enniök.

A HUMOR MESTEREI

A szörnyű ügyfél

Írta: Stefania Grodzienska

Színhely: bármely iroda. A tréfa megtörténhet bárhol és bármikor, míg valaki el akar intézni valamit és míg bürokrácia van. Később nem.

ÜGYFÉL: (belép) Jó napot előadó kartárs.
HIVATALNOK: Jó napot, Kasprzák kartárs.
ÜGYFÉL: Örülök, hogy az előadó kartárs már a nevemet is megjegyezte. Régi bútor vagyok én maguknál!
HIVATALNOK: Hm.
ÜGYFÉL: Ma ünnepeljük, előadó kartárs, a jubileumunkat.
HIVATALNOK: Milyen jubileumunkat?
ÜGYFÉL: Ma vagyok itt huszonötödször ... Gratulálok, előadó kartárs. *(Az ügyfél kezdeményezésére melegen rázzák egymás kezét.)* Ma azonban, előadó kartárs, nagy nap van. Magammal hoztam valamennyi iratot, ami szükséges az aláíráshoz.
HIVATALNOK: Valamennyit? No, azt én kötve hiszem!
ÜGYFÉL: Tessék. Tartózkodási engedély, születési anyakönyvi kivonat, íme az üzem bizonyítványa, az üzemi bizottság igazolványa, a sajátkezű önéletrajz ...
HIVATALNOK: Három példányban? Különben nem érvényes!
ÜGYFÉL: Már ezt mondta fél évvel ezelőtt is! Három példányban, tessék. Ime a kérdőív, halotti anyakönyvi kivonat, a korábbi munkáltató igazolványa ...
HIVATALNOK: Van rajta pecsét? Különben nem érvényes!
ÜGYFÉL: Már ezt is mondta négy hónappal ezelőtt. Van rajta pecsét. És alá is van írva.
HIVATALNOK: Újraoltási bizonyítvány? Bécégé-igazolvány? Van? Különben nem érvényes!
ÜGYFÉL: Ezt meg két hónappal ezelőtt mondta. Van az is. Tessék.
HIVATALNOK: Az ön felesége szüleinek tartózkodási engedélye?
ÜGYFÉL: Itt van.
HIVATALNOK: Az Elektromos Művek számlái?
ÜGYFÉL: Itt vannak.
HIVATALNOK: Pompás. Akkor jöjjön két hét múlva.
ÜGYFÉL: Miért?
HIVATALNOK: Mert csatolnia kell a fia születési anyakönyvi kivonatát.
ÜGYFÉL: Nálam van.
HIVATALNOK: És a gépjárművezetési engedélye?
ÜGYFÉL: Tessék.
HIVATALNOK: (kiabálva) Ez hallatlan! Maga a kérvény benyújtásakor azt mondta, hogy nem tud gépkocsit vezetni!
ÜGYFÉL: Kérem szépen, az akkor igaz is volt! De azóta megtanultam!
HIVATALNOK: Van nyugtája az ebadó befizetéséről?
ÜGYFÉL: Van kérem.
HIVATALNOK: (még mérgesebben) Fél éve azt mondta, hogy nincs kutyája.
ÜGYFÉL: Ez is akkor volt, kérem. Vettem.
HIVATALNOK: (még mérgesebben. Majd szétpukkad.) Talán rádiókészüléket is vett?
ÜGYFÉL: Vettem! Haha! Magam építettem! Itt a Rádióamatőrök Klubjának tagsági igazolványa. Tessék!
HIVATALNOK: (hangot változtat. Most fog szétpukkadni.) De a csiperkegombatenyésztési tanfolyamot nem végezte el!?
ÜGYFÉL: Dehogynem, kérem. Mégpedig kiváló eredménnyel. Tessék, itt a bizonyítvány.
HIVATALNOK: (sírvafakad.)
ÜGYFÉL: Ime, előadó kartárs, minden okmány együtt van, amire szüksége van. Már most nyélbe lehet ütni a dolgot, igaz? Megkapom az aláírását?
HIVATALNOK: (visszanyeri önuralmát.) Igaz. Ha behozza az igazgatója ajánlását!
ÜGYFÉL: Itt van. Hogyne hoztam volna be.
HIVATALNOK: Vállalatuk főkönyvelőjének igazolványát.
ÜGYFÉL: Itt van.
HIVATALNOK: És a régi iktatószámot.
ÜGYFÉL: Tessék.
HIVATALNOK: A Szakszervezeti Bizottság jótállását.
ÜGYFÉL: Ez az. Tessék.
HIVATALNOK: Jaj a szívem! Magának valóban együtt van minden okmánya. Jaj! *(Eszméletlenül összeesik.)*
ÜGYFÉL: (magához téríti, s majd mikor a hivatalnok felült:) Úgy megijedtem ... Az a fő, hogy magához tért.
HIVATALNOK. Köszönöm. Jobban vagyok.
ÜGYFÉL: Akkor írja alá!
HIVATALNOK: Aláírni? Négy óra után öt perccel? Jöjjön holnap!!

(Fordította: Szücs István)

Új erőviszonyok

GÁDOR BÉLA:

A bal alsó hatos

Egy bizonyos koron túl, az ember már személyesen ismeri a fogait. Nekem például nemrégiben a bal alsó hatossal gyűlt meg a bajom. Ebéd közben egyszerűen kiköptem belőle a tömést. Ez kedvenc fogam volt, és most íme lyukas és már fáj is. Néhány nap múlva, a letöredezett csonkok felsértették a nyelvemet, két napig kilógó nyelvvel jártam, mint egy hűséges kutya. El kellett mennem egy fogorvoshoz.

Előrebocsátom, hogy nem félek a fogorvosoktól, csak idegenkedem tőlük. Nem szeretem például, hogy olyan gyors mozdulataik vannak, és mindig éles szerszámok után kapkodnak. A várószobában igyekeztem a betegek arcáról leolvasni, milyen ember lehet az orvos, aki odabent fúr és farag. A páciensek közönyös arccal ültek ott, ebből nem tudtam meg semmit. Mellettem egy középkorú férfi angol közgazdasági lapot olvasott. Ezt jó jelnek tekintettem: ha odabent egy hentes dolgozna, nem olvasna ilyen nyugodtan angol közgazdasági lapot.

Végre nyílt a rendelő ajtaja és megpillanthattam az orvost. Idősebb ember volt, ez mindenesetre jó. Az idős ember tapasztalt, ismeri az életet, lelkében már kinyílhattak a gyöngédség és szeretet virágai. Viszont a termete magas volt, szikár, markáns arcán némi aszkétikus jelleg. Ez nem jó. Az aszkéta ugyebár önmagát is kínozza, s így nincs tekintettel a mások fájdalmára. Az orvos egy pillanatra rám nézett meleg, bársonyos tekintettel. Ez jó jel. Talán nem fogja belenyomni a fúrót a meztelen idegembe. Borzalmas. Minden attól függ, hogy én milyen benyomást gyakorolok őrá. Okvetlenül meg kell nyernem őt magamnak. Ha rokonszenves vagyok neki, megsimogat, érzéstelenít, elaltat. Ha megutál, szétfúrja a fejemet.

Amikor beléptem a rendelőbe, és könnyed, férfias mozdulatokkal bemutatkoztam, éreztem, hogy ösztöneim jól működnek, mert az orvos barátságosan rám mosolygott. Az, hogy ugyanakkor a torkomból egy nyöszörgő, szánalmas gyerekhang jött elő, végeredményben nem hiba. Régi tapasztalat, hogy a túlzott férfiasság provokálóan hat a fogorvosokra, különösen ha aszkétikusak. Szó nélkül ültem be a székbe, eldöntöttem, hogy minél kevesebbet beszélek. Ez a komoly férfi nem bírja az üres locsogást. Szellemeskedni pedig végképp nem fogok. A tréfás ember ugyebár bohém természet, azzal nem kell óvatoskodni, könnyen előfordulhat, hogy miközben sziporkázom, hirtelen benyúl a számba egy fogóval és kacagva kirántja a fogamat. Szó nélkül kitátottam hát a számat, amekkorára csak bírtam, s csupán a tekintetembe igyekeztem annyi könyörgést belevinni, amennyi éppen kellett. Az orvos egy fényes rúddal megkopogtatta a fogamat és kérdőleg nézett rám. Mondtam, hogy fáj, erre megcsóválta a fejét:

— Hát kérem, azt hiszem a legjobb lesz, ha eltávolítjuk. De előbb mindenesetre megröntgenezzük.

A röntgenképet ismét fejcsóválva nézte a doktor, és én már gondolatban búcsút vettem a bal alsó hatostól, de az orvos úgy látszik nem búcsúzott el ilyen könnyen. Elővett egy hosszú, vékony tűt, beleszúrta a fogamba és srófolni kezdte. Közben biztatott, hogy a legkisebb fájdalomra adjak jelt.

— Fáj! — vakkantottam egyet halkan és udvariasan, mert a nyöszörgést, jajgatást és ordítást későbbre tartogattam, a drámai fokozás céljaira. Még kettőt vakkantottam szolidan a mélyfúrás alatt, miközben egyre élesebb fájdalom hasított az álkapcsomba. Az orvos végre elégedett arccal kihúzta a tűt, megszagolta, majd azt kérdezte:

— Biztos, hogy fájt?

Nem tudtam, mi jó nekem, ezért csak bizonytalanul bólintottam. A doktor azonban megnyugtatott:

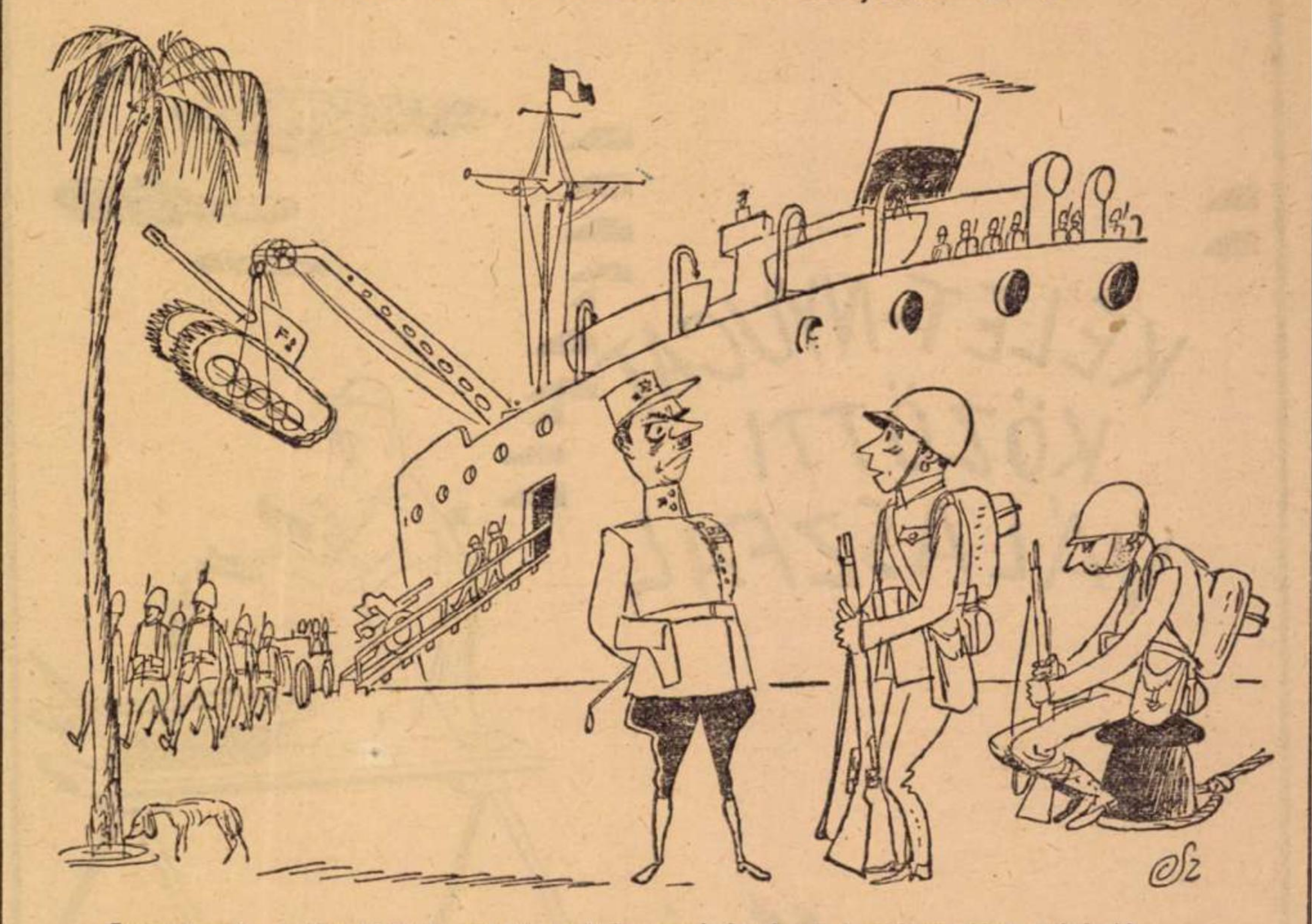
— Ha fájt, az jó, mert az azt jelenti, hogy még él a fogideg. Pompás. Mindjárt el fogjuk távolítani az ideget... De előbb érzéstelenítünk.

Fürgén nyúlt az injekciós-tű után, és lelkesen beleszúrt a szájpadlásomba. Amíg az előszobában ülve vártam, hogy elzsibbadjon az arcom, volt időm gondolkozni a tudomány bonyolultságán. Amikor először megkopogtatta a fogam, baj volt, hogy fájt. Amikor tűvel beleszúrt, jó volt, hogy fájt. Miután konstatálta, hogy él az ideg, kiveszi. Na mindegy, nem kell nekem mindezt érteni. Most az a fontos, hogy itt ülök, zsibbadozva, fafejűen és boldogan, mert ez az aranyszívű aszkéta megmenti a bal alsó hatost. Határozottan szerencsés napom van.

Amikor visszamentem, az orvos öt perc alatt végzett velem. Kifúrta a foggyökeret és betett egy próbatömést. Semmit sem éreztem, mintha nem is az én számban kotorászott volna. Utána közölte, hogy egy hét múlva végleg betömi a fogamat. A hálától könnyező szemekkel és a novokaintól remegő térdekkel vettem tőle búcsút. Miközben a kapu felé lebegtem, már teljesen el voltam zsibbadva, a fejemnek már csak az emléke élt. Mi lenne, ha most kinn a kapu előtt várna Gina Lollobrigida és szerelmes csókkal az ajkamra tapadna? Semmit sem éreznék... Kiléptem a hűvös, koratavaszi estébe. Körülnéztem, de Lollobrigida nem volt ott.

Határozottan szerencsés nap volt.

CSAPATSZÁLLITÁS ALGÉRIÁBA

— Őrmester úr, miért jöttünk mi ide, mikor a végén úgyis hazakergetnek minket?
— Azért, mert a francia büszkeség nem engedi, hogy maguktól távozzunk!

Van neki takargatnivalója

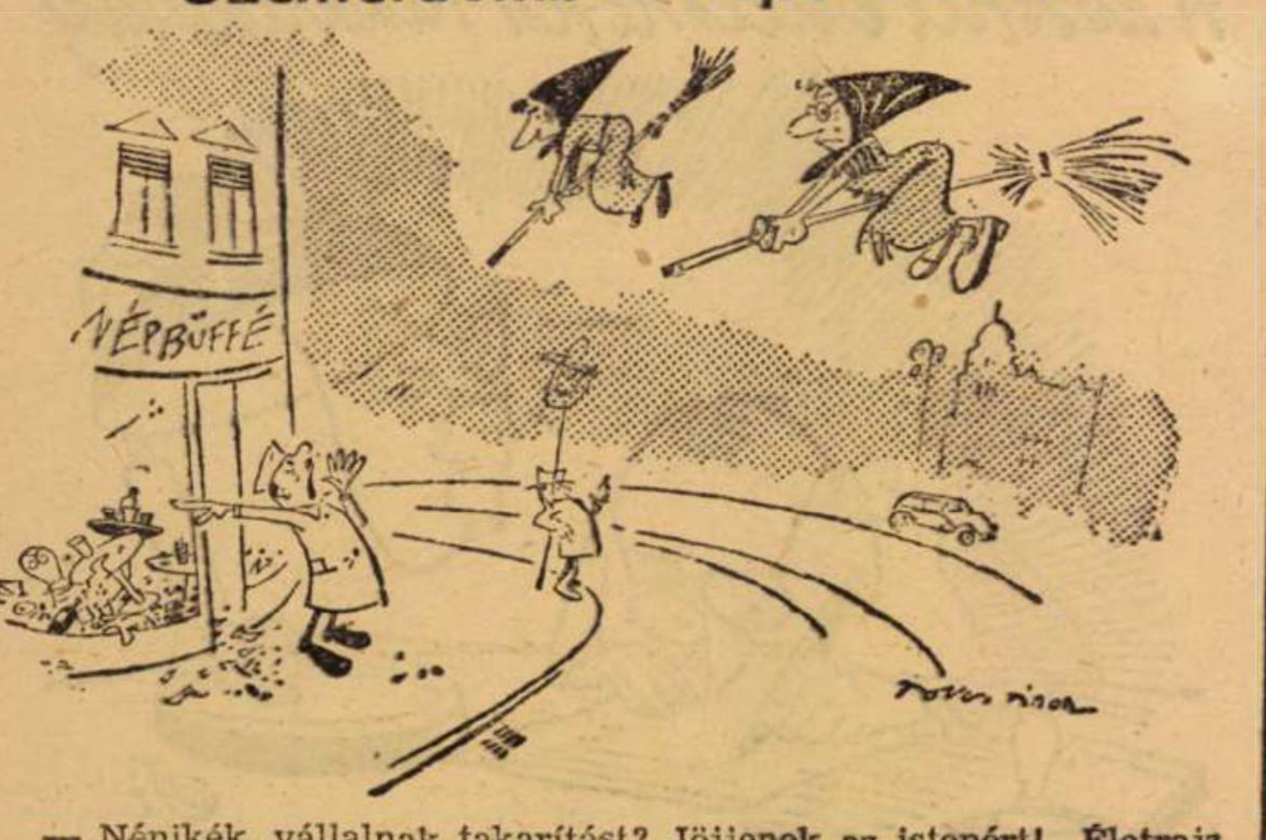

— Gyere sétálni, Dani!
— Csak menj előre, majd jövök...

Idegen tollak...

Szemétdomb a népbüfében

— Nénikék, vállalnak takarítást? Jöjjenek az istenért! Életrajz sem kell!

Női dolgok

— Rendben van, Pista, játszom veled, de ígérd meg, hogy nem csapsz le! (Vasvári Anna rajza)

Külföldi szemle

Történelmi gyaloglás

A „Daily Mail" jelenti, hogy a „Surrey-i gyalogló egyesület" hat elszánt tagja végigcsinálta azt a történelmi menetet, amelyet 1066-ban tettek meg Hastings katonái a Hódító Vilmostól elszenvedett vereség előtt. A gyaloglók egykori egyenruhában, pajzzsal, dárdával, sisakkal, összesen 25 kilós felszereléssel gyalogoltak, s olyan holtfáradtan értek célhoz, hogy vezetőjük kijelentette:

— Most végre megértem, miért győzött olyan könnyen a Hódító.

Egy valódi kapitalista

A „Time" című amerikai hetilapban olvashatjuk, hogy Arthur V. Davis már 88 éves, de még mindig nagyon szereti a pénzt. Van is neki persze mit szeretnie. Nagybirtokos, 125 000 acre földje van, ami majdnem 90 000 kataszterális holdnak felel meg. Egy alkalommal Mr. Davis leszállt az autójából, és elsétált egyik farmja mellet. Megszólított egy lapátoló embert:

— Maga nekem dolgozik?

— Igen, uram.

Davis bosszúsan legyintett:

— Ugyan! Nem is izzad!

A lelkiismeretes gyorshajtó

Bob Boring, az Ohio-állambeli Middletown város rettegett gépkocsivezetője. Gyorshajtás miatt elítélték, s többek között arra kötelezték, hogy négy leckét hallgasson meg a biztonságos hajtásról. Még csak két előadáson vett részt, amikor újra felírták gyorshajtásért. Megkérdezték tőle:

— Miért száguldott már megint?

Az illető így védekezett:

— Az előadásra igyekeztem, a már előrehaladott volt az idő. Nem akartam elkésni.

Az elszászi gólyák békagondjai

Lehetséges, hogy a francia népszaporulat csökkenése a francia gólyák kipusztulásával áll kapcsolatban? Az egyik amerikai újság, a „New York Herald Tribune" franciaországi tudósítója beszámol arról, hogy katasztrofálisan csökken a francia gólyák száma, elsősorban Elszász vidékén. A legnagyobb baj az, hogy nincs béka a gólyák számára, s nem jobb a helyzet a kígyó- és rovarfronton sem. A gólyák sem szeretnek éhezni, s lassanként elkerülik Galliát. Most Monsieur Waldvogel elnökletével Elszászban megalakult „Az Elszászi Gólyák Megóvását és Fejlesztését Szolgáló Társaság". Ez a testület máris komoly lépéseket tett a gólyák érdekében. Jugoszláviából békákat hoznak be, kilónként 200 frankért. Ezért az összegért már jó béka kapható. Új gólyafajtákat is akarnak meghonosítani a kivándoroltak helyett. Felvetődött a kérdés, hogy tulajdonképpen mi történt a francia békákkal. A vizsgálat kiderítette, hogy a francia békák combja a francia ínyencek asztalára kerül. A franciák tehát egyszerűen eleszik a békát a gólyák elől.

Furfangos kőműves

Dulles: ...és még azt mondják, hogy nem végzek építő munkát...

A GYÁRI BELÉPŐ

Kapusunk rendkívül szigorú ember. Komor faarcától szinte fűrészporos lett a kövezet, amikor ráncai megjelentek fahomlokán és megszólalt rekedt fahangján:

— Az igazolványokat kérem.

Emberünk nem régen volt itt és eleinte fel sem vettem a szigorúságát, mert ebben a hónapban ő volt a harmadik igazolványt vizsgáló kapus és ha harminc naposnak veszünk egy hónapot, akkor is minden tíz napra esik egy kapus. Tehát új-új, rendben van, szigorú-szigorú, rendben van. A

másik kettő is így volt az első pár napig. Míg meg nem ismert, minden reggel kérte az igazolványt, később aztán csak a sapkájához emelte a kezét és köszönt.

A mostani kapus azonban nehezebb embernek látszott. Nem barátkozott. A harmadik nap reggel is csak úgy kérte a belépőt, mint az elsőn.

— Most már pedig ismerhetne — mérgelődtem, mert eluntam az állandó igazolvány-mutogatást. De figyelmes szemlélés után rájöttem, hogy senkit nem ismer, mert mindenkitől mindig kéri.

— Úgy látszik, rossz az arcmemóriája — okoskodtam és arra gondoltam, hogy vannak olyanok, akik elfelednek arcokat, neveket, főleg ha tartoznak nekik.

Elhatároztam, hogy valamiképpen tudtára adom, hogy mi régi ismerősök vagyunk, hiszen nem kevesebb, mint négy napja minden reggel látjuk egymást. A hangommal kezdtem. Tizenöt percig, amíg a villamosmegállótól a gyárig értem, csak a torkomat köszörültem, néha, mikor nem láttam senkit a közelben, még skáláztam is. S mikor beértem, a legbársonyosabb hangon, amely valaha is elhagyta a számat, megszólaltam:

— Jó reggelt kívánok.

A hatás szinte csodálatos volt. Mind a két szemöldöke felszaladt a homlokára, annyira felszaladt, hogy még délután is ott volt és rámnézett.

— Az igazolványt kérem — mondta.

Adtam az igazolványt, boldogan adtam, illetve csak mutattam, automatikusan mutattam, nem nézve se jobbra, se balra, hát hogyne, hiszen győztesnek éreztem magam.

Be kellett azonban látnom, hogy tévedtem, mert nemcsak az arcmemóriája nem volt jó az én emberemnek, hanem a hallása sem. Másnap, akármilyen trillázva is mondtam a jó reggelt, csak állt mozdulatlan arccal és zordan fújta a magáét:

— Az igazolványt kérem.

Nem vagyok az az ember, aki egyhamar feladja a küzdelmet, próbáltam most mosolyogni, kezet fogni, érdeklődni a hogyléte felől, teljesen eredménytelenül. Majd egyszerűen tudomást sem véve róla, be akartam menni, de mindannyiszor felhangzott a felszólítás:

— Az igazolványt kérem.

Hiába, el kellett ismernem, hogy ennél a kapusnál nem mehet be akárki. Most az egyszer emberünkre akadtunk. Mit tehettem mást, minden lázadás nélkül, a megszokott mozdulattal nyúltam a zsebembe, kivettem, mutattam, eltettem. Ha akarja nézni azt a gyári belépőt, hadd nézze. Azért van.

A hét vége felé egyszer megkérdi a feleségem:

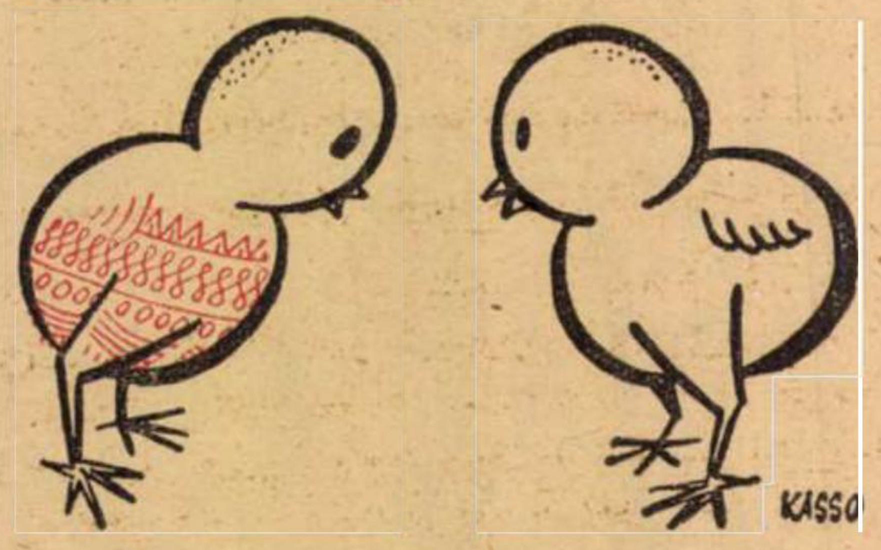
— Mondd, nálatok nem kérik a gyári belépőt?

— Dehogy nem! — mondom megrökönyödve és készen arra, hogy elmeséljem a kalandom a buzgó és kérlelhetetlen kapussal.

— Akkor tedd a zsebedbe — folytatta —, mert hétfőn a lejárt villamosbérletet tetted el helyette, csak eddig elfelejtettem szólni.

Muzsik Imre

ÚJ DIVAT?

— Mit bámulsz? Husvétkor bújtam ki a tojásból!

KAPASZKODJUNK!

Újítás a hatoson

Bedöglött a lift

— Nyugalom, emberek! Nálam van ennivaló, elosztjuk becsületesen.

Rekontra szaktárs és az új munkamódszerek

Én vagyok a felvevő, szakikám, nekem ossz, ha már meghívtál magadhoz egy kis kártyapartira... De bolond nem vagyok, arra mérget vehetsz. Nincs olyan versenyfelelős a világon, aki engem rá tudna venni a slendrián munkára... Tök az adu....

Hiába mondjátok valamennyien, hogy álljak ki versenyezni, én bizony nem sietem el a magam munkáját, hanem becsülettel elvégzem. No, ez a talon jól bejött...

Ha egy kapcsoló marására három percet adott a normás, akkor én azt három perc alatt végzem el, ahogy dukál, s egy minutával sem hamarabb. Nem jófiúságból adja, hanem azért, mert ennyi idő kell ahhoz, hogy jól megcsinálja az ember... Húsz és ultimó... Ha nem tetszik, meg lehet kontrázni!.., Kontra? Az egész, vagy csak a parti? Hehe, a parti és a vélemény, mi? Hát nesztek egy rekontra, hogy drágább legyen!...

Mert az a munka megkívánja a kidolgozást. Gondosan, rendesen kell megcsinálni, nem amúgy, hamari-módra. Tüsszentek egyet, s már kész... Hát nézzük csak, pirosban mi a helyzet?! Van nekik. Még pirosat!...

Három perc van egyre, s ti egy perc alatt hármat csináltok... Hm. Olyan is az!... Zöldet? Van — adu. Hát a makkal hogy állunk?

Uj munkamódszer? Hisz látom én, kilencet tesztek egyszerre a szerszámba és addig húzzátok, amíg mind a kilenc... Zöldet? Bírom. No, még egy makkot, mert az is egy szín!...

Addig húzzátok, amíg mind a kilencet el nem éri a maró. De azzal nem törődtök, hogy hamar elkopik. Én hetenkint egyszer, ha új késért megyek, ti meg naponta... Még egy makkot!

Azzal ne dicsekedjetek, hogy kilencszer annyit termeltek, mint én, hiszen újítás van a dologban. Igy nem kunszt versenybe hívni! Nekem ne meséljetek! Véletlenül jutott az az újítás az eszetekbe... Vak tyúk is talál szemet... Makkot! No végre, csakhogy eltaláltalak...

No, jó, hát nem véletlenül De az aztán tiszta véletlenség, hogy nem éppen nekem jutott az eszembe... Hiszen egyszerű! Hosszú szerszám, kilenc pofával... Van még pirosom, ne fájjon a fejetek!

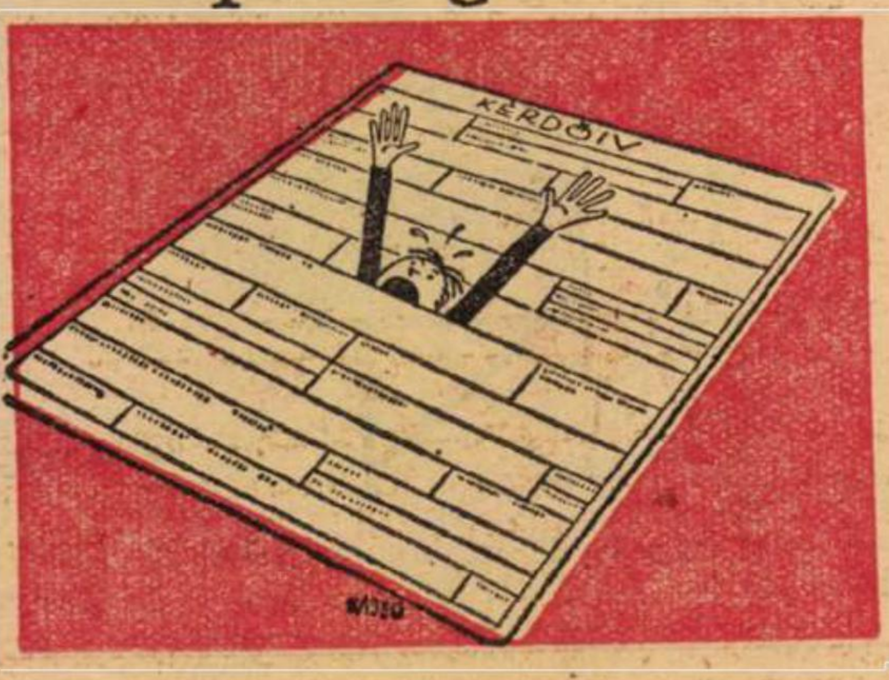
Most én keresném a nagy dohányt... Micsoda? Hogy dolgozzam én is az újítással? No, ne tréfálj, hiszen ha én találom ki, akkor sem biztos, hogy benyújtottam volna, mert a munka megkívánja a gondos körültekintést, én erre esküszöm! Zöldet? Nesztek egy adu...

Szeretném látni a meo-cédulátokat, vajon mennyi a selejt?... Jó, jó, hát nincs selejt... De anyagpazarlás... Jó, jó, nincs anyagpazarlás, de... túlóra... Jó, jó, nincs túlóra... de... de ultizni jobban tudok, mint ti ketten együttvéve!... No, adjátok ide azt az utolsó ütést, ti hiresek, itt az ultimó!... Tök nyolcas? Hű, a nemjóját!... Sima parti, elfogott ultimó, az annyi mint...

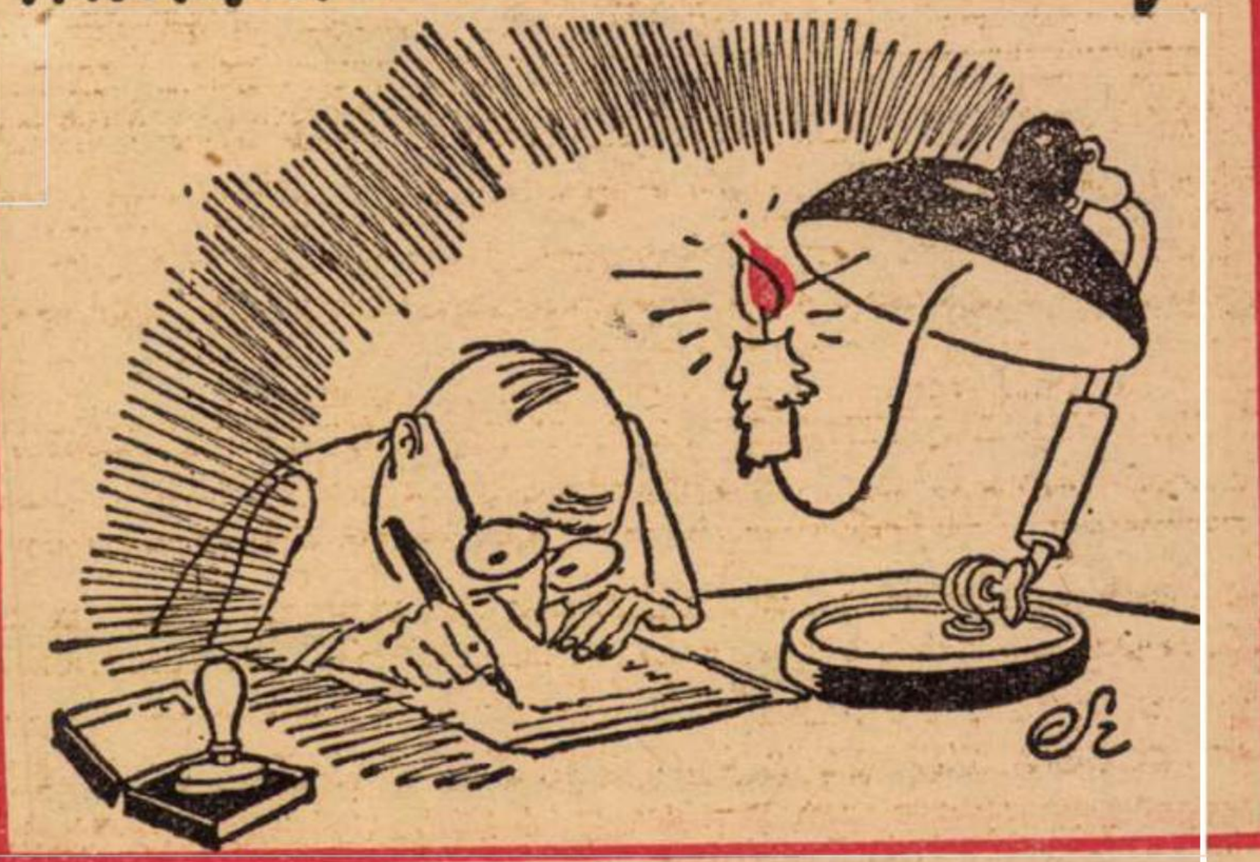
Rekontra? No, nézzétek csak, majd kiment a fejemből!...

Országh György

Kép szöveg nélkül

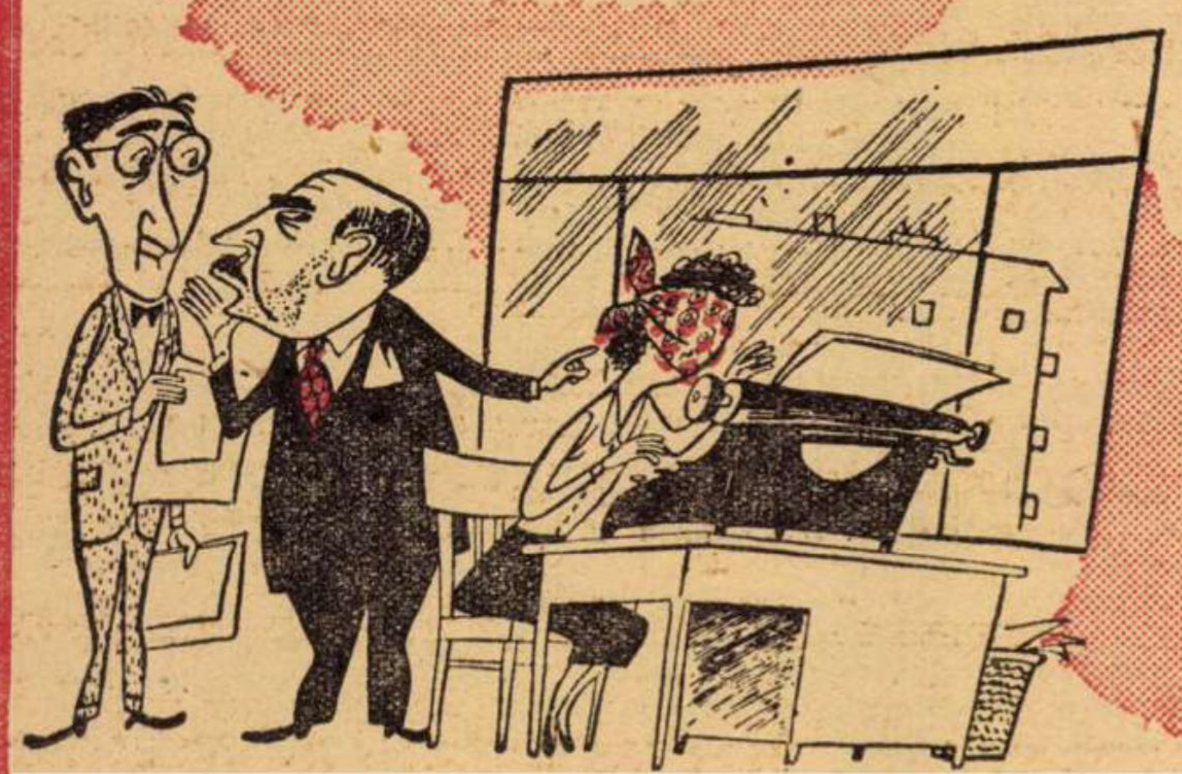

A rosszul értelmezett takarékosság

VÁRNAI GYÖRGY: Az én oldalam

Éberség

— Nagyon bizalmas jelentést diktálok neki és nem akarom, hogy elolvassa . . .

Egész heti nehéz munka után . . .

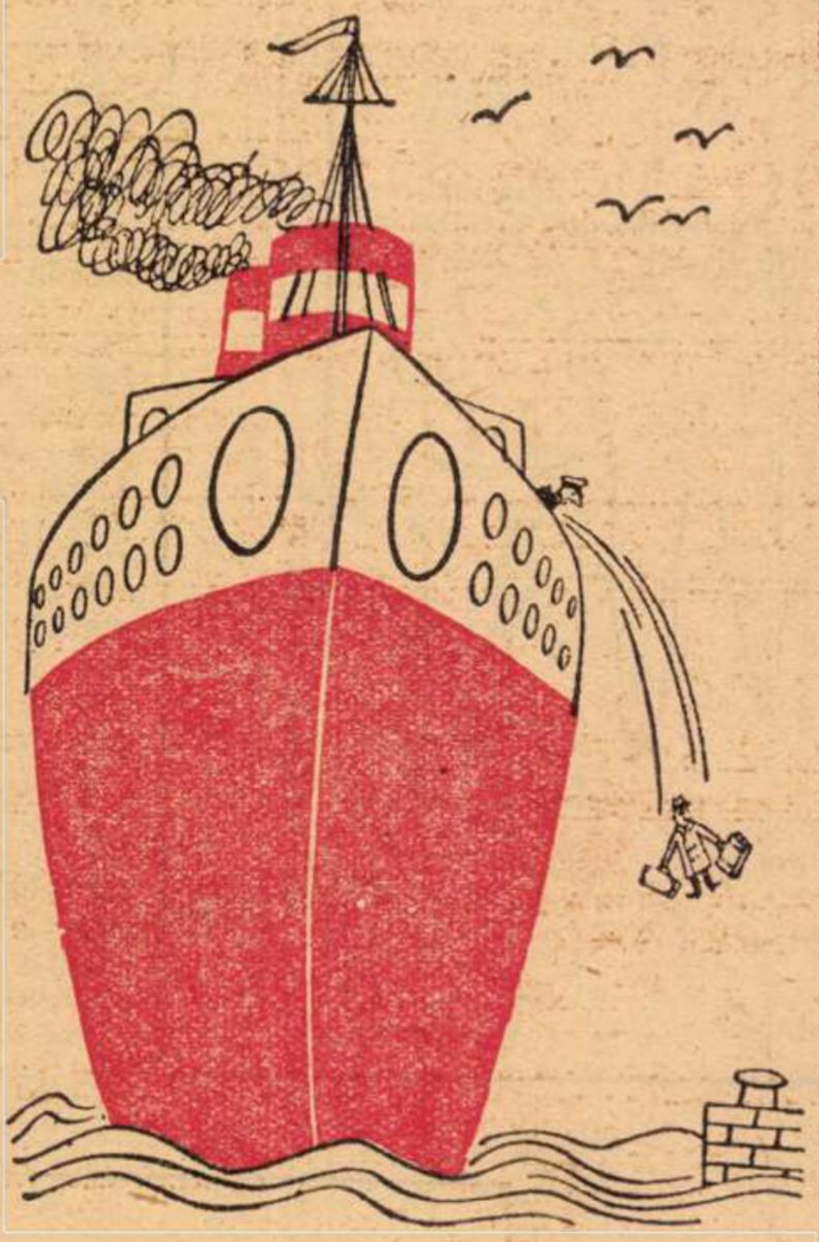

. . . szombat esti felüdülés.

Az orvos

Pesti villamosutas a tengeren

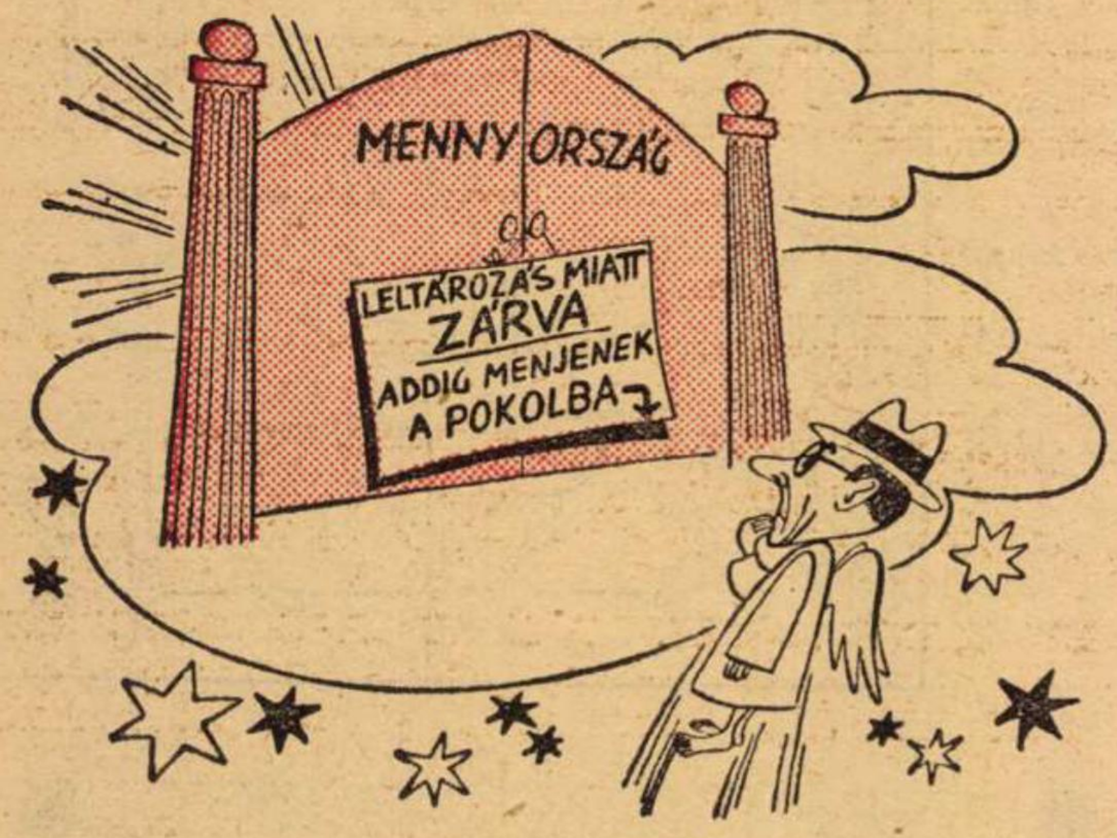

— Ne tessék sietni, még nem megálló!

Szószerint

Kép szöveggel

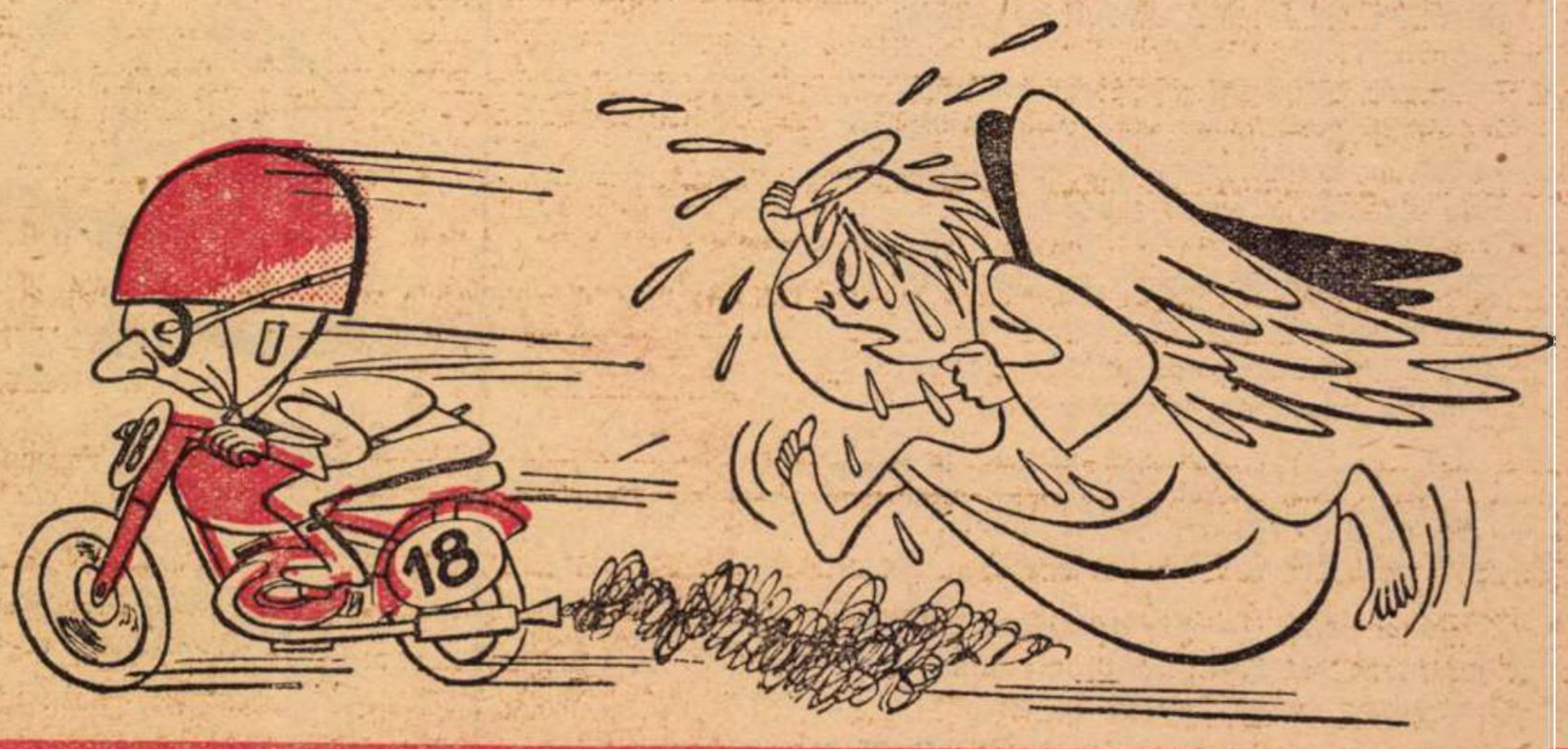

Utólagos reklamáció

— Góliát, maga szerencsétlen, nem olvasta a bibliát?

Az őrangyal nehéz beosztása

(Kaján Tibor rajza)

Amikor az újság téved

Kemencés dühödten jött ki az Aranyállkapocs étteremből ahol elfogyasztotta előfizetéses menüjét. Köszönés nélkül előzte meg osztályvezetőjét (aki szintén oda járt ebédelni), pedig már közeledett a jutalomosztás ideje s bőszülten rohant bele a sárgába az útkereszteződésnél. Csak a másik oldalon állította meg egy harsány hang.

— Szervusz, Kemencés!

Telkes állt mögötte, akit már diákkorában nagyon utált, mert egy jólsikerült kézenállással elhódította első szerelmét.

— Szervusz, hogy vagy? — nézett rá hidegen Kemencés.

— Neked valami bajod van!

— Áh, semmi, csak rossz kedvem van — dörmögte Kemencés.

— Hogy lehet rosszkedvű valaki, akinek jó állása van, csinos felesége, tele a gyomra ...

— Ez az! — vágott közbe Kemencés. — Akinek tele van a gyomra! De az enyém nincs tele... A fene egye meg.

Pillanatok alatt elmesélte, hogy ehetetlen az előfizetéses menű, hogy íztelen a leves, rágós a hús és hiába írta be már vagy nyolcszor a panaszkönyvbe, nem javult a helyzet.

— Hiába itt minden, öregem — dühöngött —, itt csak az anyagnorma számít, meg a bevételi terv, meg a tisztasági verseny, de a vendég az forduljon fel éhen, az fogja be a száját ...

Telkes az elbeszélés hallatára harsogó nevetésben tört ki.

— Hát csak ennyi az egész? Nézz rám. Látod milyen jó húsban vagyok? Pedig én is előfizetéses menűn élek. Pillanatnyilag a „Háromfülü borjú" étteremben.

Telkes tényleg a jóltápláltság mintaképe volt. Kövér arcáról a jóllakottak derűje sugárzott, pocakja szemlátomást nőtt, kezdett olyanná válni, mint amilyennek a vicclapok ábrázolják a kulákokat. Hátha a „Háromfülű borjú"-ban jobb a koszt? — gondolta Kemencés.

— Tudod mit? — jelentette ki —, a jövő héttől én is oda fizetek elő.

Telkes azonban leintette.

— Várj. Majd elmondom a módszeremet. Ha olvasom a lapokat, mindig megfigyelem, hogy melyik éttermet bírálják meg a rossz koszt miatt. Aztán oda fizetek elő a menűre. Igy mindig jó kosztot eszek, mert a bírálat után rendszerint rákapcsolnak...

Kemencés tátott szájjal hallgatta. Hogy ez neki nem jutott eszébe ... Hálásan rázta meg Telkes kezét.

— Kérek egy előfizetéses menűt — mondta a következő héten a kiszolgálónőnek az Ezüstfülbevaló étteremben, mert azt olvasta az egyik lapban, hogy ezen a helyen pocsék a koszt, rossz a kiszolgálás és undorító a teríték. Egy perc múlva csinos, ápolt kiszolgálónő patyolatfehér abroszra tette le a párolgó levest. Kitűnő volt a hús is, a főzelék is. Kemencés magában hálálkodott Telkesnek, amikor a kiszolgálónő felsegítette a kabátját.

Ettől kezdve szinte hetenként máshol étkezett, attól függően, hogy melyik éttermet bírálták jobban a lapok.

Az egyik héten azonban csunya meglepetés érte, amikor a csillaghegyi Kanászfuvola étteremben fizetett elő a menűre. Ehetetlen, mócsingos húsdarabot dobott elé a pincér, olyan tányérban, hogy majdnem rosszul lett töle.

— Valami baj van? — kérdezte az üzletvezető, mikor felháborodottan hivatta.

— Nem szégyellik magukat, ilyen kosztot adni — sziszegte Kemencés — amikor alig néhány napja bírálta meg magukat a reggeli lap?

Az üzletvezető elképesztően nyugodt maradt.

— Melyik reggeli lapot tetszett olvasni?

— A múlt péntek reggelit.

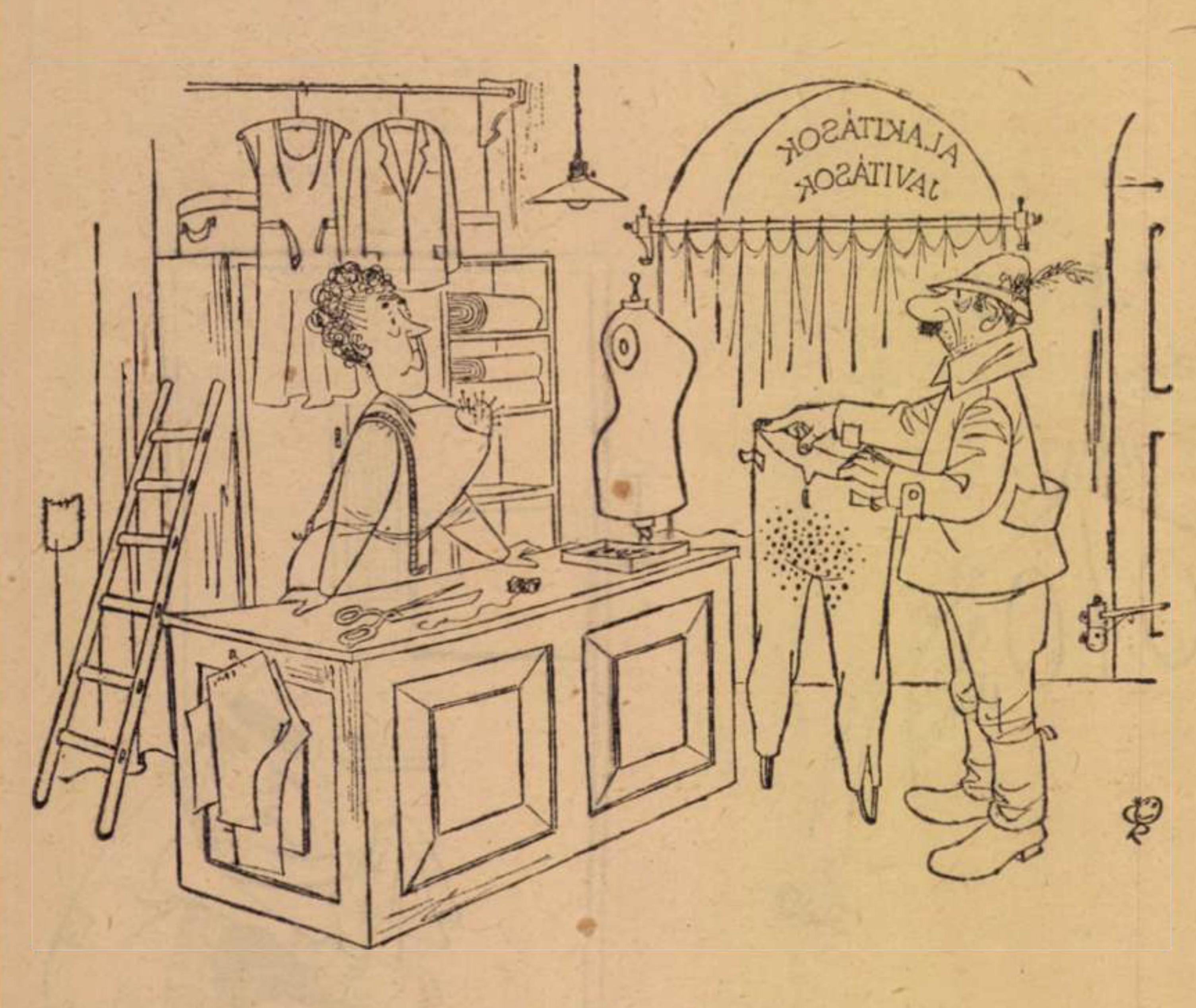
— Mindjárt gondoltam — mondta jelentőségteljesen az üzletvezető, azután elétartotta a szombat reggeli lapot. Kemencés elborult szemmel nézte a sorokat, aztán morogva hagyta el a helyiséget.

— Ez a hülye Telkes nem mondta, hogy másnap is el kell olvasni a lapot... — dünnyögte.

Az újság szombati számában ugyanis az állt, hogy pénteken tévesen bírálták meg a csillaghegyi Kanászfuvola éttermet. A koszt a rákoskeresztúri Kanászfuvolában ehetetlen.

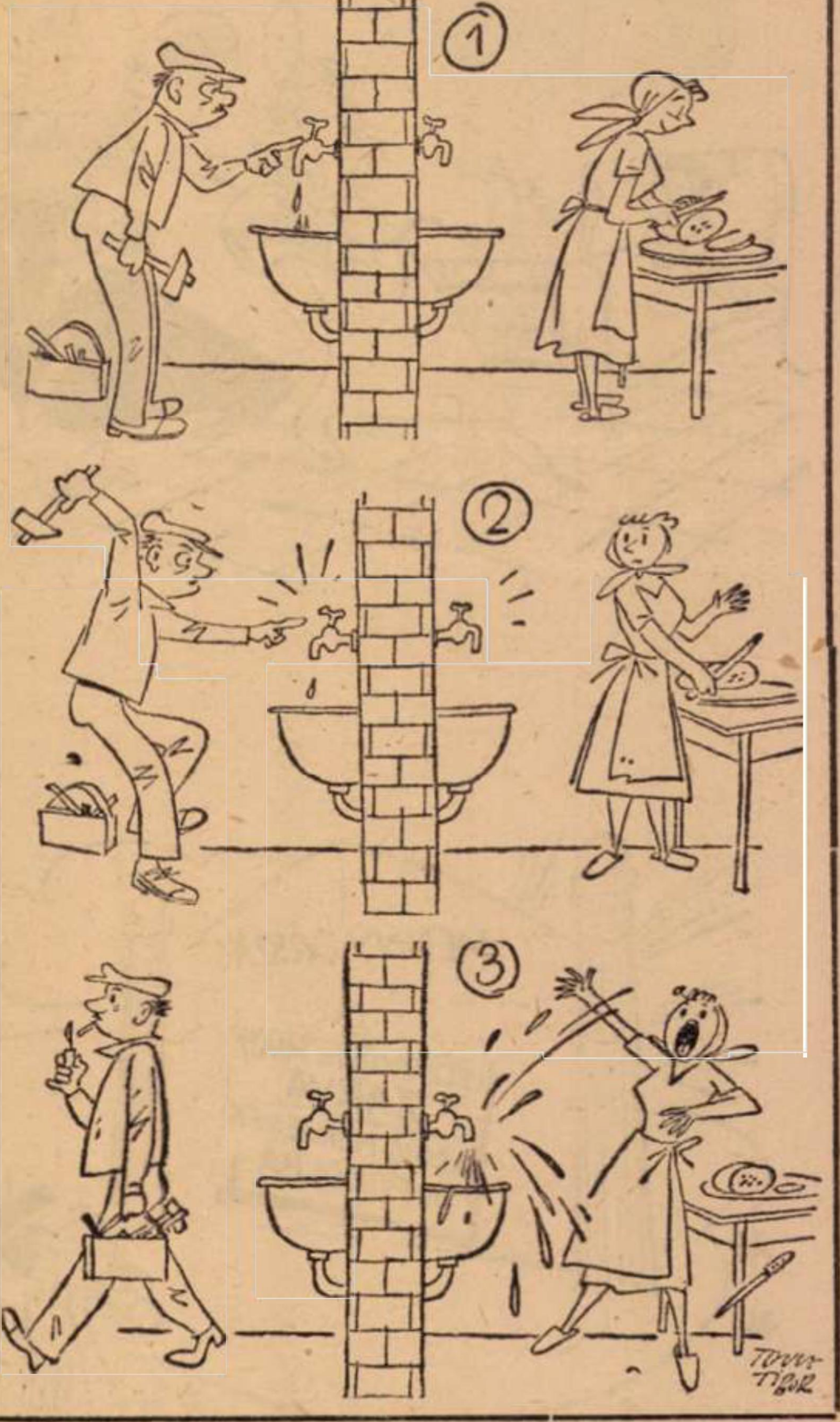
B. Erdélyi József

Az orvvadász

— Műstoppolást vállalnak?

„Mestermunka"

A ZSARNOK

...Nem anyós ő, sem feleség: egy óra
a vérszopóm, — egy csergő, csengő vekker,
mely veszekedve, ordítva ébreszt fel
hajnali ötkor, első kakasszóra.

E perctől kezdve urrá lesz felettem,
nem hágy az ágyban tovább melegedni,
úgy hajt, hogy nem marad egy lélegzetnyi
pihenőm se, — csak dirigál veszetten:

— „Tedd ezt, tedd azt, mert elkésel!..." — így űz ő,
a hétnek mind a hat morc munkanapján;
csörögve kerget, megállni sem hagyván,
míg elpattan a gomb s a cipőfűző.

Bár felhúzom őt buzgón minden este:
de én vagyok, aki felhúzva ébred...!
Míg eljön a vasárnap, mint a végzet:
e napra várok én, bosszúra lesve.

...Vasárnap reggel, mintha misem lenne,
kajánul nézek a gaz szerkezetre,
kitör belőlem a múlt fájdalom:

lezárom gépét, — míg dühödten kettyen
kacsintok rá! És aztán önfeledten
hortyogva fújom ünnepi dalom...

Bedő István

Kulturfront

Tanári noteszomból

I. Diákcsiny

Minden tanárnak van valami kedvenc szavajárása, amit szeret sűrűn használni. Nekem is volt. Ha valamelyik fiút kihívtam latinból felelni, de az illető nem készült és ezt halkan közölte velem, én zordul rászóltam:

— Ne suttogjunk! Nem vagyunk mi szerelmesek!

Ezt persze gyakran volt alkalmam mondani és mivel sikerem volt vele — a tanár is ember, — nem fukarkodtam a használatával. Ismerték is már ezt a jeles mondást az egész gimnáziumban.

Egy szép tavaszi napon, mikor a Horváth-kert fái javában virágoztak és illatuk betódult a nyitott ablakon; latin órám volt a hetedikben. Ismétlés Vergiliusból. Noteszomat forgatva a halálos csendben kihívtam felelni egy Kelemen nevű fiút. Kelemen lusta fráter volt és nem tartozott a csodák közé, hogy most is odaállt elém és bűnbánó arccal, diszkréten így szólt:

— Tanár úr, kérem, nem készültem.

Több se kellett nekem! Erélyesen rákiáltottam:

— Ne suttogjunk! Nem vagyunk mi szerelmesek!

Erre mi történt? Nem a várt harsány nevetés hangzott fel, hanem az egész osztály felugrott és kórusban kiáltotta:

— De igenis tanár úr, kérem, szerelmesek vagyunk!

Tekintettel korukra és a tavaszra, ez könnyen lehetséges volt. De az nem volt lehetséges, hogy én a kedvenc mondásomat továbbra is használjam. Sürgősen leszoktam róla.

2. Tanári vizsga

Gyulai Pálról az egyetemen köztudomású volt, hogy amilyen harcias ember máskülönben (volt vagy tíz párbaja), olyan szelíd és jóindulatú a tanárjelöltek iránt, akik nála vizsgáztak. Lehetetlen volt nála megbukni. Türelmesen meghallgatta a jelöltet, nem haragudott, akármilyen csacsiságot mondott; új meg új kérdéseket adott, egyszóval mindent elkövetett, hogy kiszorítson belőle egy elégségest.

Egy alkalommal egy piarista tanárjelölt vizsgázott nála, piros-képű, sörtehajú fiatalember. Megjegyzendő, hogy magyar irodalomból nemcsak magyar szakosnak, hanem minden más szakosnak is vizsgáznia kellett. Ez a derék piarista is fizika-matematikus volt és halvány sejtelme sem volt az irodalomról. Bele se nézett, azt gondolta, Gyulainál csak átcsúszik valahogy, az öregúr még a legnagyobb hatökröt is átengedi.

Megkezdődött a vizsga. Köröskörül a fal mellett ültek a jelölt barátai, súgásra készen, mert Gyulai ekkor már elég rosszul hallott. Gyulai elkezdte faggatni a piaristát, de az az istennek sem vallott. Tőle ugyan hiába kérdezte akár a Halotti Beszédet, akár Csokonait, nem tudott az egy kukkot sem felőlük. A súgók is hiába súgtak, a jelölt nem tudott semmi értelmeset kihozni a hallottakból.

Gyulai azonban türelmesen kérdezett tovább.

— No várjon, jelölt úr, adok egy másik kérdést. Mondjon nekem, kérem, Vörösmartytól egy drámát.

— Vörösmartytól egy drámát? — kérdezte a piarista, hogy egy kis időt nyerjen.

— Igen, Vörösmartytól egy drámát — felelte angyali türelemmel Gyulai.

A súgók erőlködtek, innen is, onnan is hallatszott egy dráma címe, de a mi piaristánk csak nem értette. Ekkor véletlenül betévedt a hallgatók közé Kosztolányi Dezső, ez időben maga is tanárjelölt és nagy tréfacsináló. Megértve a helyzetet, ő is elkezdett súgni és mit tesz isten, ezt a piarista meghallotta.

— Nos — kérdezte Gyulai kis idő múlva —, tudna nekem mondani Vörösmartytól egy drámát?

— Igenis, méltóságos uram, tudok — felelt önérzetesen a jelölt.

— Igen? — örvendezett Gyulai —, no halljuk, halljuk.

— Vörösmarty egyik drámája a Sárga legény — harsogja a jelölt.

Általános elképedés, erre már Gyulait is elhagyta a türelme.

— Micsoda? — pattant fel dühösen. — Sárga legény? Talán Sárga csikó?

— Igenigenigen — mentegetőzött a jelölt. — Sárga csikó. Bocsánat, összetévesztettem.

— De hiszen azt nem Vörösmarty írta! — kiáltotta mérgesen Gyulai.

Erre a jelölt klasszikus rövidséggel így válaszolt:

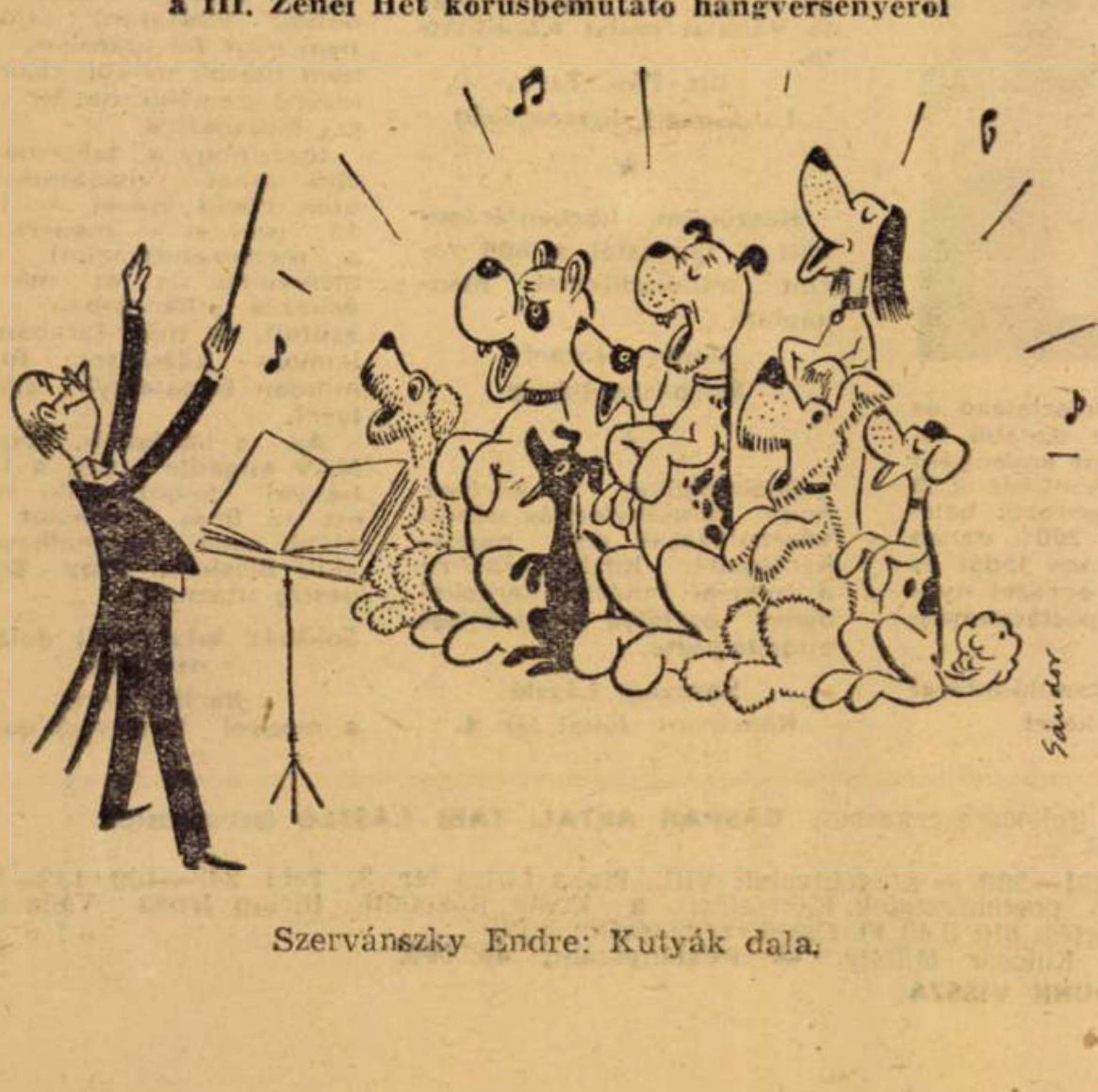
— Nem hát.

Ez volt az a nevezetes eset, mikor Gyulai Pál valakit a vizsgán elbuktatott.

Balázs Sándor

Előzetes képtáviratunk

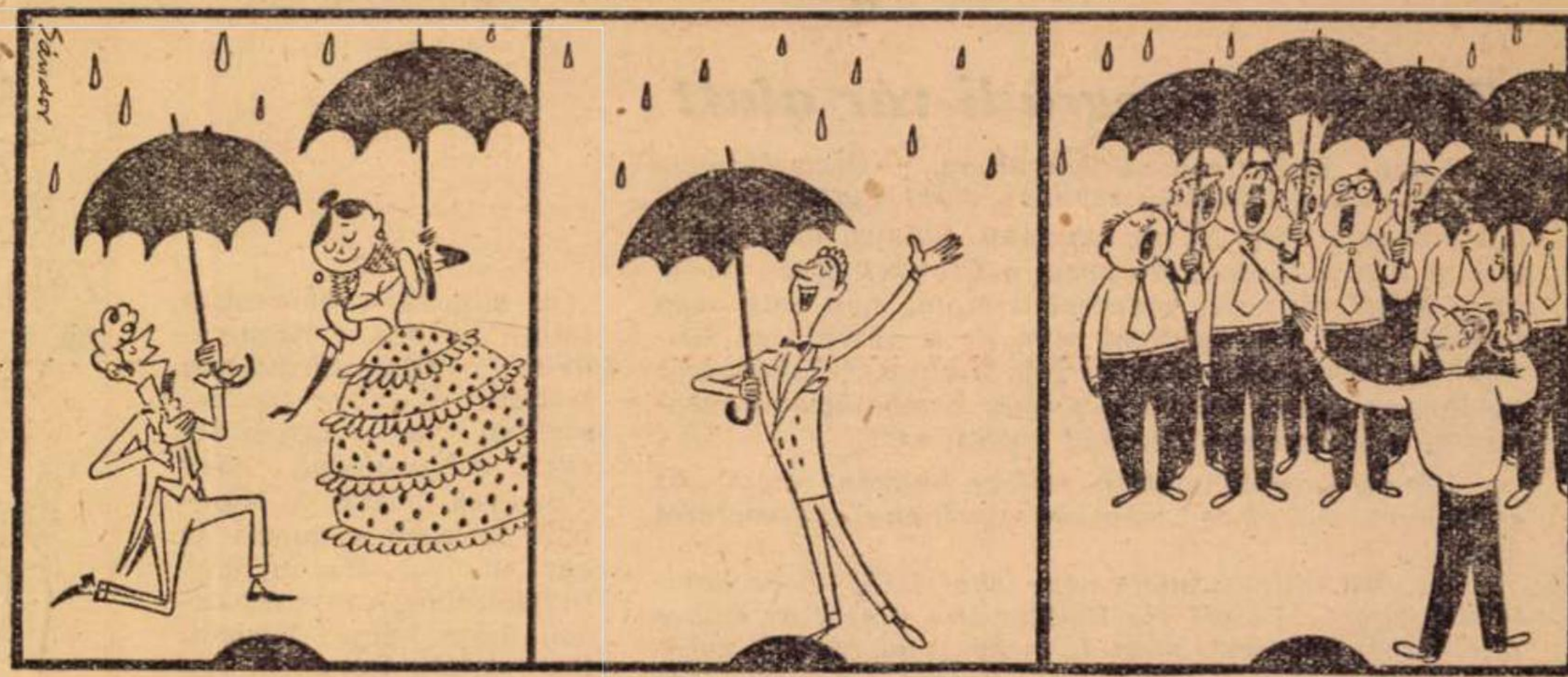
a III. Zenei Hét kórusbemutató hangversenyéről

Szervánszky Endre: Kutyák dala.

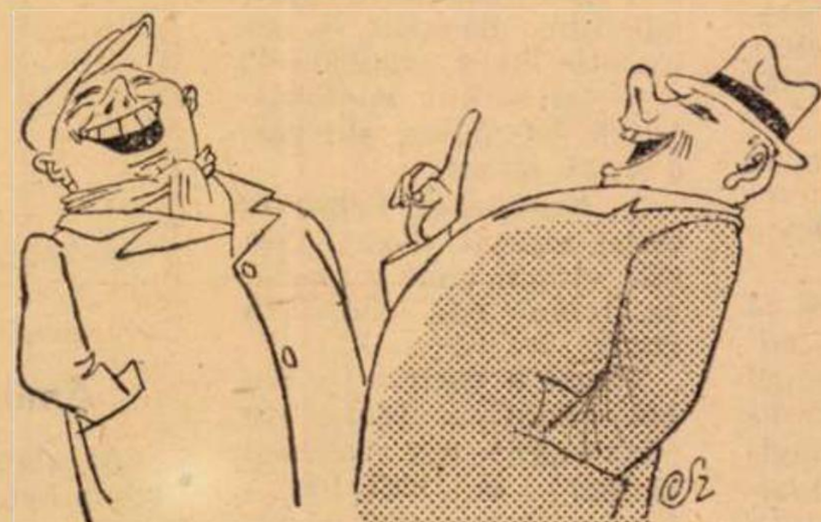
MŰSORJAVASLAT

az esztergomi kultúrház számára,
(mivelhogy ott a színpadra beesik az eső)

Jelenet: a „Fenn az ernyő, nincsen kas" című darabból... — Szavalat: Petőfi Sándor „Ereszkedik le a felhő" című verse... — Énekkari szám: „Esik eső csendesen..."

Divat a lapoknál a „helyszűke"

Ennélfogva a fenti karikatúra szövegét anyagtorlódás miatt mi is a következő számban közöljük...

Sovány vigasz

— Ne tessék aggódni, majd megkérjük a hölgyet, hogy vegye le a kalapját.

Az ÁLLATKERTBEN is divat a „Szív küldi"

— Mert ember lesz az én kis unokám...

Akinek szívesen tapsolunk...

Timár József, az „Éjjeli Menedékhely" című Gorkij-darabban.
(Edma rajza).

Ötletes plakátragasztónk

a plakátkiállításra készül...

— Na, most majd meglátom, van-e a plakátgrafikusoknak is olyan sok ötletük, mint nekem?...

X. Y. emlékkönyvébe...

Tenyérnyi kék folt van a bal bokám felett
Egyedül csak neked köszönhetem, neked.

Két perc sem volt hátra a darabból, s te már
Utat tapostál a széksorok között,
Letéptél ruhákat, karórát és gyöngysort;
Talán az elsőt, ki gyorsan öltözött —
Úgy gondoltad — csókkal várja jutalmul a
Ruhatár mögött két gyönyörű nő?
Bár így még érthető lenne igyekvésed,
Azonban nincs így: sehogysem menthető.
Rémes — bevallom — a közvélemény rólad,
Bárcsak megszívlelnéd! éltet a remény;
Áruljam el? Olvasd szégyenkezve össze
Rigmusom betűit — a sorok elején.

Nádasi Antal

...és az érem másik oldala

I.

„Készitsem ki kérem?"
„Tessék?! Hogyan, hol, mit?"
„Kikészítsem, kedves
— suttogja — a holmit?"
A néni mosolyog,
kedvesen, cinkosan;
Igy kell ezt csinálni
ügyesen, okosan.
Válaszom kerek és
ezüstösen csengő,
jelzi, hogy a kabát
biz' kikészítendő.
Búcsút intő szemem
a hálától nedves...
De már másnak mondja:
„Készitsem ki, kedves?"
Aranyos a néni...
Nem tesz ám kivételt,
hisz' sokunknak megkönnyíti
a kabát kivételt.

II.

Sűrű embergát áll
a ruhatár körül.
Alant vörös arcok,
kék cédulák fölül.
Kezem cédulámmal
fel hiába mutat!
A gáttá forrt hátak
csak nem nyitnak utat!
A vad emberárban
míg az utat vágom,
szépen kikészítik
cipőm s a nadrágom.
No még harminc ember...
Már közel a végcél!
Ám a karórámon
jóval elmúlt éjfél
s a kabátom immár
egyedül lóg, árván,
kikészítve, kikészített
gazdájára várván...
Szegény néni liheg,
teste-lelke fáradt;
kikészítette az
egész ruhatárat.

Zrufkó Zoltán

Le a bürokráciával!

Rejtély a visegrádi vár alatt

Valaha világutazónak készültem, vakmerőbbnek, mint Robinson, tekintélyesebbnek, mint Cyrus Smith és bölcsebbnek, mint Némo kapitány. Sajnos, nem jutottam el a Karaibi-tengerre, sem a Csendes óceán titokzatos szigetére, nincs tengeralattjáróm, még csak egy valamirevaló helikopterem sem, de a gyerekkori fantasztikus utazások gyönyöre így is elfog, valahányszor autóbuszon, vagy helyiérdekű-busz kombinációval megteszem a Budapest—Visegrád közötti utat.

Három megoldhatatlan rejtély bukkan elém az egyébként kellemes, negyvenegynéhány kilométeres úton.

Az első rejtély: miért nem lehet HÉV—busz kombinált jegyet váltani? Ha Budapestről utazik az ember kifelé, még hagyján, mert 1. megveszem átszállójegyemet a villamoson, 2. megveszem Szentendréig érvényes kiegészítőjegyemet a Margit-híd végállomásnál, 3. az autóbuszban megveszem a Szentendre—Visegrád útra érvényes jegyet. Ámde Visegrádról Pestre jövet komolyabb a probléma. Mert az autóbusz mindig megvárja a HÉV-et, de a HÉV nem az autóbuszt. Tehát Visegrádon megváltottam a jegyemet Szentendréig. Szentendrén be kell állnom a sorba a jegypénztárnál, mert a vonatban nem válthatok jegyet, közben a vonat fütyül, indul és esetleg ott is hagy.

Valaha régen, azt mondják, volt is kombinált jegy, de valaki valamiért megszüntette. Amint lesz rakétarepülőm és két szabadnapom, ki is nyomozom, hogy mennyi prémiumot kapott az ötletéért.

A második rejtély: miért kell leszálláskor leadni az autóbuszjegyet és ha kell, miért nem kell? Ezt az „adjuk le a jegyeket“ szertartást nagy gyönyörűséggel figyelem. A kalauz minden megálló előtt harsányan és jóelőre figyelmezteti rá az utasokat. Az utasok börönddel, cekkerrel, hátizsákkal, sítalppal, demizsonnal, kosárral, két gyerekkel a karjukon izgatottan kotorják zsebeiket és vagy odaadják a jegyet, vagy sem. Van úgy, hogy a vezető erélyesen utánaszól a bliccelő vagy szórakozott utasnak és az lépcső és föld között lebegve nyúl vissza a jegyével. Hiába, rendnek muszáj lenni. Ez a rettenetesen bonyolultan össze-vissza lyukasztgatott távolsági busz-jegy nyilván fontos a kalauz elszámolásánál. Én ugyan tudnék ennél ügyesebb jegyellenőrzést is kitalálni, dehát nyilván nálam okosabbak szabták meg így. De … És ez az, amit nem értek. Pár nappal ezelőtt fülem hallatára azt mondta az egyik leszálló: tessék a jegy, de kérek róla elismervényt, mert elszámoláshoz kell. Mire a kalauz vállat vont: akkor ne adja le. — Hát, könyörgök alássan. Kell az a jegy, vagy nem kell az a jegy? Ha kell, akkor hogyan stimmel nélküle az elszámolás? Ha nem kell, akkor mi az ördögnek szedik össze?

Aki tudja, közölje velem, mert azóta nem alszom.

És a harmadik rejtély, az már itt van, Budapesten, a végállomáson. Azaz, dehogy van. Nincs. Taxi az Engels téri buszmegálló végállomásánál. Taxiállomás van. Kocsi nincs. Mert van egy szabály, egyébként igen helyes szabály, hogy üres taxi köteles a legközelebbi állomásra beállni. Amiből következik, hogy jóllehet a Tanácskörúton tizenöt üres taxi áll, a Bazilikánál a másik tizenöt, a Jókai térnél még húsz, az autóbuszpályaudvaron térdig kopik az ember lába, ősz szakálla kiserked, fiai megnőnek és táskájában megsavanyodik a vajaskenyér, hol leteszi a böröndöt, és végigüvölti a József Attila utcát taxi után, hol elszántan vállára veszi a koffert, és reményvesztetten elindul —, csak taxi nem jön. Enyhítő körülmény, hogy ugyanez a helyzet nyáron a Déli-vasútnál is, a balatoni vonatok érkezésekor.

Korszakalkotó javaslatom: a taxisofőröknek legyen joguk bizonyos —, a pályaudvarokhoz közeleső — taxiállomások helyett a pályaudvari taxiállomásokhoz menni. A taxivállalat jól jár, több lesz a fuvar, a gépkocsivezetők jól járnak, több lesz a keresetük, az utasok jól járnak, kevesebbet fognak káromkodni és így nem fájdul meg a torkuk. Én ugyan nem járok jól, mert így kihúzhatom világjáró naplómból a Kalandos Út Hármas Számú Rejtélyét, de egye fene, gombház, ha leszakad, egy helyébe száz is akad…

Fehér Klára

Kevesebb hibával!

Mindenki ismeri azt a régi mondást, hogy csak az tévedhet, aki dolgozik. De ha ez így van, akkor a Díjbeszedő Vállalat

Mártírok útjai kirendeltségénél igen sokat dolgoznak, mert gyakran tévednek. Az alábbi eset is ezt mutatja:

Januárban 107 forint volt a villanyszámlám, amelyet túlzottnak találtam. Felszólalásomra elnézést kértek és 94 forintot jóváírtak.

Februárban csend és nyugalom volt. Márciusban aztán pótolták a mulasztást és kiküldtek egy 235 forintos számlát. Természetesen ismét elmentem hozzájuk. Ekkor rendreutasítóan, mondhatni, gorombán közölték, hogy a számla rendben van, fizessek. Mikor erre nem voltam hajlandó, mégegyszer átvizsgálták a számlát — és jóváírtak 87 forintot. Tévedni emberi dolog. De ennyiszer?

Csizmazia Károly
Bp., VIII., Dósai L. u. 4

Éberség, vagy bürokrácia?

A napokban halaszthatatlan ügyben a Könnyűipari Minisztériumban jártam. Előzőleg megbeszéltem az ügyosztály egyik dolgozójával, hogy elmegyek hozzá. A kapuban azonban a portás az egy utcával arrébb levő tudakozóhoz irányított azzal, hogy kérjek belépőt. Semmi baj. Rendnek kell lenni! A tudakozóval azonban nem közölték előre a nevemet. Aki engem várt, elfelejtett szólni.

— Nem szóltak le, nem adhatunk belépőt! — jelentette ki a „tudakozó”.

— De kérem, telefonáljanak fel ahhoz, aki vár, ő majd igazol.

— Nem lehet. Fegyelmi terhe mellett tilos. Tessék visszamenni a portára, talán oda leadták a nevét.

Vissza a portára… Sehol semmi… Időközben odaérkezett egy vállalati igazgató is, akit fontos értekezletre vártak a minisztériumba. Mivel azonban az ő nevét is elfelejtették közölni, ő sem tudott bejutni.

Úgy gondolom, hogy az eset a bürokrácia egyik kirívó példája, hiszen akár a tudakozó, akár a porta telefonon megtudhatta volna, hogy várnak bennünket. Meg is mondtam, hogy az ilyenfajta „éberségről“ írni kell valamelyik újságban.

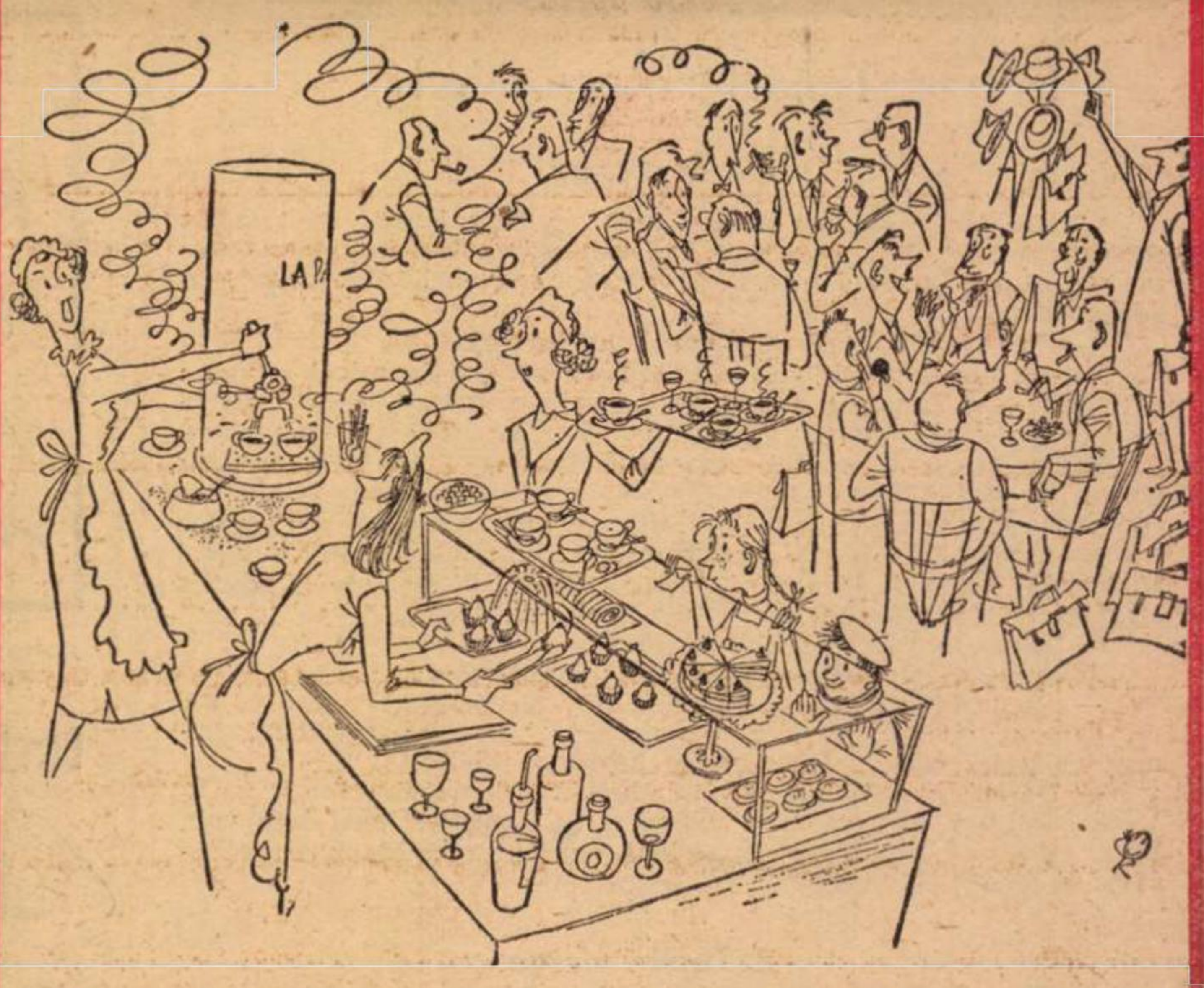
A portás vidáman megjegyezte:

— Nem számít, írt már rólunk a Ludas Matyi, mégsem történt semmi!

Kedves Ludas! Azért írom meg ezt az esetet, hogy mégis történjék valami…

Gedeon Pálné tanácstag
Bp., XI., Móricz Zsigmond körtér 3/a.

EGY JÁRÁSI SZÉKHELYEN

— Te, én már nem birom tovább! Annyi itt az ellenőr, mióta kitavaszodott, hogy leszakad a karom…

Amit a VII kerületi IKV-nak tudnia kell…

Az alábbi sorokban egy rossz kéményről lesz szó, amely már évek óta telefüstöli a Hernád utca 34. számú ház néhány lakását. 1954 őszén hosszú

utánjárással átépítették ugyan a kéményt, de fűteni azóta sem lehet a lakásokban, olyan nagy a füst. Az érdekeltek persze panaszkodnak a VII. kerületi Ingatlankezelőnek, az Ingatlankezelő pedig természetesen „ígéri”, hogy majd megcsinálják, de mindig „kapacitáshiány”, „keret”, vagy pedig „objektív nehézség” áll áttörhetetlen gátként a kéményjavítás munkája előtt. A kémény azonban nincs tekintettel sem az ígéretekre, sem kibúvókra, hanem éppen úgy füstöl, — ha nem jobban, — mint annakidején, amikor első ízben panaszkodtak rá.

Eleinte még megnyugtatta a lakókat az, hogy a VII. kerületi IKV-ban legalább jóakarat van. Igaz, hogy nem fogtak munkához, de megígérték… Azonban két év nagy idő és az idő múlásával fordított arányban csökkent az IKV iránti bizalom és egyenes arányban nőtt az elégedetlenség. Igy a keretre, kapacitásra, objektív nehézségre, fűre és fára való hivatkozás sokat veszített eredeti fényéből, mond-

hatnánk, teljesen elszürkült.

A VII. kerületi Ingatlankezelőnek tudnia kellene, hogy a lakó türelme nem nyújtható, mint a rétestészta. A sok ígérgetés után végre intézkedést várnak, hiszen mindössze egy rossz kéményről van szó, amely füstjével megkeseríti a lakók életét és amely sokkal aktívabb, mint a VII. kerületi IKV!

(budai)

Egy csodálatos pécsi újítás

Mindent egy helyen! — villant bele egy zseniális pécsi újító agyába a gondolat. Meg is született az áldásos újítás. Áldásos, mert azóta is szállnak a különféle áldások az újító fejére. Eddig az volt a gyakorlat Pécs három filmszínházában, hogy mindegyik mozi pénztára délelőtt 10-től 1-ig árusította elővételben a jegyeket. De mi történt? Az újító jóvoltából most mindhárom mozi pénztáránál megszüntették a jegyárusítást, s azóta egy, külön erre a célra felállított irodában — egy helyen! — lehet és kell jegyet váltani mindhárom filmszínház valamennyi előadására. Elképzelhető, hogy nap nap után mekkora tömeg verődik össze e központosított pénztárnál, s elképzelhető, milyen megjegyzésekkel kísérik azt az újítást, amely könnyedén háromszorosra emelte a várakozási időt.

A pécsiek csak abban reménykednek, hogy az újító nem pihen, s legközelebb újabb újítást nyújt be: történjék az elővétel külön-külön a mozik pénztáránál. Még az újítási díjat sem irigylik tőle.

Geresdy László

Nagyobb láda nem volt…

A képen látható ládában a Műszer-, Irógépkészletező és Értékesítő Vállalat küldött intézetünknek húsz darabb tolómércét. A mércéket a feladó előírás szerint egyenként kis kartondobozba csomagolta. Ezért darabonként 2.50 csomagolási költséget számítottak fel, és az egészet belehelyezték egy olyan nagy faládába, melyben 200 darab tolómérce is elfért volna. Lefényképeztük a nagy ládát és a mellette lévő kis csomagot. Mint látható, az egészet nyugodtan elküldhették volna láda nélkül — postacsomagban is.

MTH Gárdonyi Géza Iparitanuló-Intézet
Dunakeszi

Ludas Matyi elintézte

A december 8-i számunkban megjelent „Tiszta Budapestért mozgalom a Török utcában“ című közleményükkel kapcsolatban értesítem a Ludas Matyit, hogy a lakók társadalmi munkával kihordták a szemetet az utcára, az Ingatlankezelő Vállalat pedig elszállíttatta.

Bp. Főv. Tan.
Lakásgazd. Igazgatóság

★

Köszönöm közbenjárásukat: a tanácstól a 600 forint munkadíjamat megkaptam.

Göner József
Mosonszentjános

★

Segítségüket kértem, hogy terményleadás nélkül vásárolhassak egy motorkerékpárt. Közbelépésükre a megyei tanács kereskedelmi osztálya a vásárlást engedélyezte.

Herczeg László
Komárom, Jókai tér 4.

A tatabányaiak kérése

Budapestről minden hét szombatján tehermentesítő vonat érkezik Tatabánya Alsó-pályaudvarra. Ez a vonat, előttünk ismeretlen okból, visszatérő útjában nem vesz fel utasokat, hanem utasok nélkül, csak a kísérő személyzettel tér vissza Budapestre.

Igaz, hogy a tehermentesítő vonat visszaindulása után rövid idővel — 10—15 perccel — megérkezik a menetrendszerinti személyvonat, de ez már az érkezés pillanatában túlzsúfolt, és már Tatabányán komoly közelharc folyik minden talpalatnyi állóhelyért.

Az a kérésünk, hogy a MÁV engedje meg a tatabányai dolgozóknak, hogy ezt az üres vonatot legalább azok használhassák, akik Bicskéig, vagy Budapestig utaznak.

Sokszáz tatabányai dolgozó nevében
Bartha Imre,
a megyei tanács dolgozója

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója — Szerk.: VII. Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1 távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda. Budapest VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.